

DEN DANSKE *Stjerne*

NR 3

MARTS 1966

115. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 3

MARTS 1966

115. ÅRG.

Indhold:

At bevare os uplettede	51
The Spoken Word	52
Fra missionens præsidentskab	53
Kvinderne og præstedømmet	54
Hjælpeforeningen	57
G.U.F.	58
Den danske missions historie	Midtersiderne
Genealogisk Forening	59
Søndagsskolen	60
Primary	62
Kredslærerindernes budskab	63
Præstedømmet	64
Personlige nyheder	66
Forsidebillede:	
Vinter i København	

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

At bevare os uplettede...

af Præsident David O. McKay

Wordsworth skrev engang om Milton: »Din sjæl var som en stjerne og holdt sig for sig selv«. Det synes mig, efter at jeg har tænkt over evangeliets principper og den høje levestandard blandt de sidste dages hellige, at dette folk »holder sig for sig selv«, at de i virkeligheden bør være »et særligt folk«. Jeg mener ikke, at vi ikke skal have samkvem med vore venner, der ikke tror som vi, heller ikke tror jeg, at vi bør være eksklusive; men som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige må vi »holde os for os selv«.

Nuvel, på hvilken måde? Jakob siger, at »ren og ube-smittet gudsyndelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trangsel og bevare sig selv uplettet af verden.« (Jakob 1:27). Det er i den betydning at holde os uplettede af verden, at jeg mener at Kirken bør være noget særligt, i den betydning, at Kirkens børn skal være som en stjerne — rene.

I Frelserens mest udtryksfulde bøn siger Han, idet Han taler om sine apostle: »... men de er i verden ...« (Johs. 17:11), og så tilføjer Han disse betydningsfulde ord: »Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det ondes.« (Ibid. 17:15). Dette er i harmoni med Mormons Bogs lærdomme, som de er optegnet i 42. kapitel i Almas Bog, hvor det forklares, hvorfor Guds børn er her i verden, det vil sige, at have samkvem med menneskenes sønner, at få erfaringer, som kan bringe dem tilbage til Gud, men ikke tage del i verdens synder. Frelseren sagde til sine apostle den samme aften, hvor han fremsagde denne smukke bøn: »... vær frimodige, jeg har overvundet verden.« (Ibid. 16:33). Han skulle snart møde sin Fader, og Han formåede dem til at følge sit eksempel, idet Han ikke bad om, at Gud skulle tage dem ud af verden, men at Han skulle bevare dem fra det onde.

Jeg har set unge mænd, som øjensynligt var ligeegyldige overfor Kirkens interesser, ved forskellige lejligheder stå frem og lidenskabeligt forsvare Kirken mod angreb. Vi hævder ofte med urette, at hvis der var noget overgreb på denne Kirke, ville vi være rede til at stå op og forsvare den i samlet flok. Den følelse, den forsvarsånd venter altid på en særlig tilkendegivelse af modstand, noget stort som er ved at komme. Når noget sådant kommer, tror vi, at vi vil være rede til at forsvare Kirken, når der måske den selv samme dag har været et overgreb på vor sjæl, som har svækket vor magt til at forsvare

sandheden. Træer, som kan modstå orkaner, må ofte give op overfor den ødelæggende pest, som man næppe kan se gennem et mikroskop, og menneskeheds største fjender i dag er disse usynlige mikroskopiske mikrober, som angriber legemet.

Det er den usynlige indflydelse, der er i virksomhed i samfundet, som underminerer manddommen og kvindeligheden i dag. Det er disse usynlige indflydelser, som kommer fra verden, der får fat i os, når vi er mindst forberedt til at forsvare os. Når vi ikke modstår disse onde indflydelsers overgreb, svækker vi muligheden for at forsvare Kristi Kirke. Dette er et individuelt arbejde, og hvad de enkelte er, det er hvad den samlede masse er.

Jeg korter engang sammen med en gruppe venner gennem en smuk dal ikke langt fra Salt Lake City. Vi passerede en smuk hvedemark. Det var virkelig et imponerende syn at se den tørre farm med hvede, og en i sel-skabet udtrykte sin beundring over den frodige vækst på marken og så på den som et hele. Der stod den adskillt fra salviebuskene og de ufrugtbare omgivelser. Men han var ikke tilfreds med at se på den samlede masse; han stansede bilen, og han så på de enkelte hvedekorn og udbød: »Se hvor store kornene er«. Blot et — det var den enkelte stængel, som gav ham dette indtryk. Det var ikke nok. Han brækkede hovedet af, rystede det i sin hånd, blæste avnerne bort og undersøgte hver kerne. »Kernerne«, fortsatte han, »er fyldige og faste.« Når alt kommer til alt var prøven på denne hvedemark den enkelte hvedekerne, og det samme er tilfældet med et samfund, og det samme er tilfældet i Kirken. Når alt kommer til alt, er prøven på Guds folks effektivitet den enkelte.

Hvad udfører den enkelte? Hver eneste burde stille sig selv det spørgsmål: »Lever jeg således, at jeg beværer mig uplettet af verdens ondskab? Gud ønsker, at vi skal være her. Hans forløsningsplan, hvad os angår, er her, og I, mine medarbejdere i Kristi Kirke, har det ansvar at bevise for verden, at Guds sandhed er blevet åbenbaret, og at mænd og kvinder kan leve i denne verden, frie og ube-smittede af dens synder, således som vor Herre og Frelser gjorde det på sin tid.

Hvad mener vi så med verden? Det anvendes somme-tider som et ubestemt udtryk. Jeg mener, at verden hen-tyder til de indbyggere, som er fjernet fra Guds Hellige. De er fremmede for Kirken, og det er ånden fra denne fremmethed, som vi skulle bevare os uplettede fra. Pau-

lus siger til os, at vi ikke skal rette os efter verdens-
 der. Timoteus blev advaret om ikke at tage del i disse
 ting, det onde i verden, og »fly ungdomslysterne og jag
 efter retfærdighed, troskab, kærlighed og fred sammen
 med dem, der påkalder Herren af et rent hjerte.« (2 Tim.
 2:22). Hjertets renhed — Zion er de rene af hjertet, har
 vi fået at vide, og denne Kirkes styrke ligger i dens med-
 lemmers renhed i tanker og levevis; så forbliver Jesu
 vidnesbyrd i sjælen, og styrke kommer til hver enkelt, så
 han kan modstå det onde i verden.

Disse onde ting viser sig på en lumsk måde i vort dag-
 lige liv. De kommer i skikkelse af fristelser, således som
 de kom til Frelseren efter Hans døb. Hvad var disse
 fristelser? Da Satan sagde: »Hvis du er Guds Søn, så sig,
 at stenene dér skal blive til brød.« (Matt. 4:3), appellerede
 han til appetitten. Han vidste, at Jesus var sulten, at han
 var fysisk svag, og mente, at han ved at pege på de små
 sten, der så ud omtrent som et jødisk brød, kunne vække
 et ønske om at spise. Da dette mislykkedes, da han fik
 de guddommelige ord: »Mennesket skal ikke leve af brød
 alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.«
 (Ibid., 4:4), prøvede Satan ham på en anden måde. Han
 udfordrede Ham — en appel til Hans stolthed, til Hans
 forfængelighed, citerede skriftsted for at understøtte sin
 fristelse, for husk, Djevelen kan finde skriftsteder til sine

formål. Men Frelseren svarede ham med skriftens ven-
 dinger: »Der står også skrevet: Du må ikke friste Herren
 din Gud.« (Ibid. 4:7). Hvad var det tredje? En appel til
 hans kærlighed til magt, herredømme, rigdom. »Alt dette
 (alle verdens riger og deres herlighed) vil jeg give dig,
 sagde fristeren, »hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.«
 (Ibid. 4:9). »Vig bort, Satan! thi der står skrevet: Du skal
 tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« (Ibid., 4:10).

Næsten enhver fristelse, som kommer til dig og mig,
 kommer under en af disse former. Inddel dem i klasser,
 og du vil finde, at under en af følgende tre kommer næ-
 sten enhver given fristelse, som pletter dig og mig, selv
 om det måske kun er lidt: (1) en fristelse af appetitten,
 (2) en given efter for stoltheden og moden og forfænge-
 ligheden hos dem, som har fjernet sig fra de ting, der
 hører Gud til, eller (3) en tilfredsstillelse af lidenskab,
 eller et ønske om verdens rigdomme eller magt blandt
 menneskene.

Må enhver af os leve således, at vi står over de fristel-
 ser, som findes i verden.

David O. McKay

Rutinearbejde: EN STOR DEL AF LIVET

af Richard L. Evans

De fleste af os, for ikke at sige alle, bliver undertiden
 trætte, undertiden modløse og kede af de rutinemæssige
 pligter. Alt arbejde, alle opgaver, professioner og beskæf-
 tigelser er på en måde gentagelser. Ikke enhver, måske
 slet ikke en eneste, kan bestandigt og vedvarende se de
 endelige resultater af sit arbejde. Ikke en eneste udfører
 store ting hele tiden. Der er rutinemæssige og kedsomme-
 lige bestanddele ved enhver beskæftigelse. Der er uinter-
 essante ting, forberedelse, unyttige ting og tidsspilde ind
 imellem ved enhver beskæftigelse og ethvert erhverv. Ved
 teatret er der prøver og udenadskeren og sminkning og
 tusindvis af kedsommelige, men nødvendige detaljer. Ved
 efterforskningsarbejde er der meget og gentagende slid,
 med et flygtigt håb om at nå et mål. Ved undervisning er
 der tålmodig forberedelse, at skulle forklare og at skulle
 rette opgaver, og at se nogen fremgang hos nogle elever,
 men ikke til at måle hver dag. I juran er det opmærk-
 somhed overfor mange enkeltheder og at lytte til mange
 kedsommelige besværgelser. I lægevidenskaben er det meget
 omhyggelig undersøgelse tilligemed nogle dramatiske
 og tilfredsstillende situationer, miste nogle, hjælpe nogle
 til helbredelse, men meget lytten til mindre sygdomme
 hos mange mennesker. Og således kan man finde det ved
 enhver beskæftigelse. Der er gode dage og dårlige dage

for os alle — opmuntrende og nedslående dage for os
 alle. Og hvis nogen skulle blive altfor kritisk over sit ar-
 bejde eller sin stilling, er det af betydning at vide, at
 enhver anden til tider kunne finde grund til at sige det
 samme. Enhver bruger noget af sin tid til noget, der kan
 synes af lille eller mindre betydning. De tider, hvor vi er
 sikre på, at vi arbejder med noget vigtigt eller gør den
 bedste brug af hvad vi kan gøre ud af vort liv, gør sig
 ikke altid gældende — ikke engang for de tilsyneladende
 strålende stillinger, ikke engang for mennesker på højt-
 stående pladser. Hvis vi tog enhver og analyserede hans
 liv, ville meget af det synes uvæsentligt eller i det mind-
 ste mindre end hvad der kunne synes at være muligt.
 Og når vi bliver rastløse eller utilfredse eller modløse
 ved det, vi udfører, ville det måske være netop den nor-
 male mængde rastløshed eller kedsomhed, som kunne
 ventes ved næsten enhver beskæftigelse eller profession. I
 hvert fald er der nogen, som må udføre alt arbejde i ver-
 den. Enhver som hjælper til, er nyttig, og ingen undgår
 alt rutinearbejde og enkeltheder. »Den største lykke i livet
 finder jeg, når alt kommer til alt«, sagde Schiller, »at
 bestå i den regelmæssige udførelse af en eller anden ...
 pligt.«

(Fra *Tempelpladsen*, 19. september 1965).

Fra missionens præsidentskab

Som mit budskab for denne måned vil jeg gerne bringe følgende redaktionelle artikel fra »Church News« for 7. august 1965:

»Den med skyldfri hænder«

Hvor står vi med hensyn til vigtige spørgsmål? Tager vi overhovedet et standpunkt, eller går vi bare forbi?

Det kræver mod at tage et standpunkt, og sommetider mangler dette mod.

Til sidst vil det være nødvendigt for os at spørge os selv, om vi er på Herrens side af linien, som Præsident George Albert Smith ofte sagde, eller på den modsatte side. Der kan være nogle, som forsøger at skræve over linien med en fod på hver side, som om Herren ville godskrive dem en sådan inkonsekvens.

Til menigheden i det gamle Laodikea sagde Han: »Du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund.« (Åbenb. 3:15,16).

Så vi kan ikke være vaklende overfor Herren.

En af åbenbaringerne til Profeten Joseph Smith gjorde dette endnu klarere. Da Herren beskrev dem, som ikke kommer ind i den celestiale herlighed, talte Han øjensynlig om nogle, som havde fået lejlighed til at være på Herrens side, men svigtede. »Det er disse, som IKKE ER TAPRE I JESU VIDNESBYRD; derfor får de ikke Guds riges krone.«

Det er vigtigt at tage et standpunkt. Salmisten spurgte: »Hvo kan stå på hans hellige sted?«

Øjensynligt ikke dem, der bærer kappen på begge skuldre. Men hvem skal så?

»Det er dem, der modtog Jesu vidnesbyrd . . . tvættet og rensat for alle deres synder . . . som SEJRE ved troen . . . der er retskafne og sandru.« (L. & P. 76: 51—53).

Missionærer i marken siger ofte, at de ikke bekymrer sig over den modstand, som de står overfor, for den kan de imødegå. Den hindring, som er vanskeligst at overvinde, er ligegyldighed.

Det samme problem findes også blandt de hellige i Zion.

Ligegyldighed er en af vore værste fjender. Den afholder folk fra at tage et standpunkt. Den gør dem »lunkne«, afholder dem fra at være tapre, og gør »skrævere« ud af dem, som aldrig rigtig »sejrer«, som skriften siger, og ikke ser nogen grund til at gøre sig nogen anstrengelse.

Ligegyldighed gør os tilfredse med vor nuværende stilling. Den får os til at gå på akkord med verden og siger: »Æd, drik og vær lystig, men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selv om du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham; der er intet ondt deri. Og gør alle disse ting, for i morgen skal vi dø; og hvis der findes skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds rige . . . Og andre vil han berolige og neddyse i vellystig sikkerhed, så de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt med til helvede.« (2 Nephi 28:3,21).

Der kan ikke være noget mellemstandpunkt overfor Herren, ingen skræven over gærdet. »Den, som ikke er med mig, er mod mig«, lærte Frelseren os.

Men hvor mange prøver ikke at skræve over!

Sommetider er det en »god forretning«, siger vi til os selv; til andre tider spørger vi: »Men hvad vil folk sige?«, som om det i virkeligheden betyder noget; hos nogle er det for fornøjelse eller for personlig bekvemmeligheds skyld.

Herren kræver helliggørelse og indvielse af os. Han venter, at vi skal komme Hans vej — hele vejen — og ikke give os til noget andet, ikke indgå kompromis med fjenden, ikke svækkes i vort arbejde — men holde ud i trofasthed til enden.

Hvorfor kræves der en sådan konsekvent holdning af os? Fordi vi søger at blive fuldkomne, ligesom vor Fader i himlen er fuldkommen, og vi kan ikke gøre det ved halve midler.

»Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres HELE hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå uelastelige for Gud på den yderste dag.« (L. & P. 4:2).

Thi hvem kan stå på hans hellige sted?

»Dem med skyldfri hænder og hjertet rent, som ikke sætter sin hu til løgn og ikke sværger falsk.« (Salm. 24:4).

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

Kvinderne og **PRÆSTEDØMMET**

af William J. Critchlow, Jr., assistent til De Tolvs Råd.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1965.

En god søster i Kirken sendte mig et langt brev — jeg ville kalde det en slags smædeskrift — om emnet præstedømmet. »Hvordan kan det være«, spurgte hun, »at så mange forkyndere ikke kan fortælle os, hvad det (præstedømmet) er? . . . Fortæl mig noget om dets væsen — dets indhold, etc. Beskriv det (jeg går ud fra, at dette betød: Hvordan ser det ud?). Hvorfor kan jeg ikke få det? Og derefter, som en logisk slutning: Hvorfor er jeg kvinde?»

Som svar skrev jeg:

Kære søster . . .

Jeg ved det ikke.

Deres hengivne broder,

Wm. J. Critchlow, Jr.

Mit svar var øjensynligt altfor kort og altfor knapt, papiret så næsten noget ud, så jeg føjede en linie til for at gøre det lidt længere:

Kære søster . . .

Jeg ved det ikke.

Det er ikke meningen, at jeg skal vide det.

Deres hengivne broder,

Wm. J. Critchlow, Jr.

Og derefter føjede jeg følgende efterskrift til, for at gøre det lidt fyldigere:

Når Han, som har med præstedømmet at gøre, ønsker at søstrene skal have det, vil Han lade sin profet det vide, og indtil da er der ikke noget vi kan gøre ved det.

Jeg havde stadig ikke hjerte til at sende det afsted. Hvad jeg til sidst sendte afsted, passede til hendes brev sted for sted, side for side, ja endda efter afsnit. Sandsynligvis tilfredsstillede det ikke hendes spørgsmål, men det tilfredsstillende i det mindste det princip, der kaldes hofflighed.

Hvis tiden tillod det, ville jeg læse hele teksten i søstrens brev for Dem. Men jeg tror, at De ganske godt vil være i stand til at tænke Dem til dets indhold efter mit svar.

Her er så mit svar: (omredigeret og suppleret til denne tale)

Kære søster . . .

Jeg ved det ikke: præstedømmets »væsen« og de kræfter, som virker for at skabe dets magt, er for øjeblikket uafølelige for mig. Jeg har aldrig set dem, heller ikke hørt dem, heller ikke lugtet dem, heller ikke smagt dem, heller ikke rørt ved dem, men til tider, når jeg har virket ved dets ordninger, har de rørt ved mig. (Heller ikke fatter jeg troens væsen, »fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser«, (Hebr. 11:1), heller ikke kan jeg forklare de kræfter, som virkede, da Jareds broders tro flyttede bjerget Zerin. (Ether 12:30).

Troens kraft og Guds kraft er tvillingebeslægtede, guddommelige kræfter. Intet menneske har nogensinde i sin

dødelige tilstand opnået stillingen som en gud, erhvervet al vor Faders kundskab, visdom og magt — Jesus ikke undtaget. Han kom i kødet, begavet med guddommelige kræfter, og ved hjælp af disse kræfter nedlagde Han sit liv og tog det derefter op igen. »Naturen« af den magt i præstedømmet, som virkede ved Hans opstandelse, eller »indholdet« af den troens magt, som flyttede bjerget Zerin, forstår jeg ganske simpelt ikke, og jeg er ikke fløv ved at sige, at jeg ikke gør det.

Og det er ikke meningen, at jeg skal vide det — det tror jeg. Gud har med vilje skjult nogle ting i hemmelighed bag et slør. Præstedømmets »væsen« er for øjeblikket skjult kundskab. Og alligevel har Gud ikke nægtet mændene retten til at bruge det. På lignende måde har Han ikke nægtet mennesket ret til at bruge den anden store kraft, den vi kalder elektricitet. Hvem ved, hvad denne kraft i virkeligheden er? Videnskabsmændene kan ikke fortælle os, hvad dens »væsen« er. De har aldrig set den, aldrig hørt den, aldrig lugtet den, aldrig smagt den, og de har så megen respekt for den, at de undgår risikoen ved at røre uforberedt ved den. Skodesløshed med elektriske kraftlinier kan være øjeblikkelig dødbringende, og dog er De og jeg yderst taknemmelige for de mange nyttige ting, den kan bruges til.

Mirakler er et produkt af præstedømmets magt. Hvem kender et mirakels »væsen«? Hvem forstår de kræfter, der virker, når de syge bliver helbredt? Var der nogen med dødelige øjne, som så de kræfter, som Jesus anvendte, da Han forandrede vand til vin? Dødelige mennesker, selv de, som ærer deres præstedømme, kender ikke et mirakels »væsen«, heller ikke er de, som tager let på deres præstedømme, helt klar over, at skodesløshed med præstedømmets magt kan være langsomt dødbringende, idet det fremkalder en snigende, henterende, åndelig død. Den mand, som arbejder med præstedømmets magt eller den mand, som arbejder med elektrisk kraft — ingen af dem har ret til at behandle denne kraft uforberedt, uværdigt. Nogle mennesker »... kan ikke lære denne ene lektie:

At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grund-sætninger.« (L. & P. 121: 35—36).

Jeg ville ønske jeg vidste,

hvorfor jeg er en mand og du er en kvinde, hvorfor jeg er en hedning og min nabo er jøde, hvorfor nogle har smuk hvid hud — og andre er født med farvet hud, hvorfor nogle er sunde på legeme og sjæl — andre deforme og nogle født blinde.

Hvorfor nogle kun lever et lille øjeblik — andre mange år for de går,

hvorfor nogle blev født, da vor Herre holdt roret — andre i disse sidste dage.

Hvorfor? Jeg ville ønske, jeg vidste det.

Intet dødeligt menneske, uanset sted og stand, fødes med erindring om sit himmelske hjem. Gud planlagde det således med forsat. Og »intet øje har set (med forsat) og intet øre hørt (med forsat), og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte« (med forsat) en kundskab om sit fremtidige hjem, »hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.« (1. Kor. 2:9). Jesus sagde: »I min Faders hus er der mange boliger« (Johs. 14:2). Profeten Joseph Smith kaldte dem »riger«. I hvilket af disse riger eller underafdelinger deraf gik Han for at berede en plads for Dem? Beskriv Deres bolig, hvis De kan. Hvilket materiale er den lavet af? Fortæl mig om dens indhold. Fortæl mig, hvorledes Gud hører og besvarer Deres bønner. Fortæl mig, hvorledes mit legeme efter døden, efter at dets rester er blæst ud til alle verdens fire hjørner, vil blive genoprettet ved opstandelsesprocessen, uden at miste et eneste hår. I sandhed, Gud har nægtet sine børn her på jorden nogen kundskab om ting, som var, og ting, som er, og ting, som skal komme — med forsat. Og endnu engang, jeg er ikke flov ved at sige, at der er ting, som jeg ikke ved.

»... da Herren kommer, skal han åbenbare alle ting, det forbigangne og det skjulte, som intet menneske kendte til, de ting på jorden, hvoraf den blev skabt, hensigten og bestemmelsen med den,

kostbare ting ovenover og nedenunder, i jorden, på jorden og i himlen.« (L. & P. 101:32—34). I mellemtiden må vi leve ved tro.

Men det ved jeg: Præstedømmet er Guds kraft, for øjeblikket og med forsat nægtet kvinder af grunde, som Han ikke har åbenbaret. Og når Han, hvis kraft præstedømmet er, ønsker, at søstrene skal have det, vil Han lade sin profet det vide, og indtil da er der ikke noget, vi kan gøre ved det. Og indtil Herren eller Hans profet taler, så foregik aldrig, søster, at have præstedømmets magt, og simulér aldrig en ordinance i præstedømmet.

Valgte kvinderne ved deres eget første valg at være Guds partnere i hans skabelsesproces? Stillet overfor et alternativ — partnerskab eller præstedømme — valgte De, søster, da præstedømmet?

Valgte kvinderne ved deres eget frie valg at være familiens hjerte hellere end familiens overhoved? Skriften siger: »... en mand er sin hustrus hoved«, (Efes. 5:23), og han er familiens præst og talsmand. Gjorde Gud imidlertid i sin uendelige visdom med forsat moderen til familiens hjerte og velsignede hende med spidsfindig magt til at regere over overhovedet?

»Der er et midtpunkt i ethvert hjem, hvorfra al glæde må begynde. Hvor er det midtpunkt? Det er i moderens hjerte.«

Da Gud valgte kvinden til at være sin partner i skabelsesprocessen, gemte Han et eller andet sted i hendes bryst en gnist af sin guddommelige kærlighed, som senere, når tiden kommer til, at hun bliver moder, gløder så den bliver et strålende lys i enhver moders hjerte.

En digter sansede denne tilsyneladende guddommelige hengivenhedens gave, da han skrev:

»... jeg føler, at i himlene foroven, kan englende, når de hviker til hinanden, blandt deres brændende kærlighedsytringer, ikke finde nogen så hengiven som en

Moders'
(Edgar Allan Poe: »To My Mother«)

Nuvel, søster, da De stod overfor alternativet familieoverhoved eller familiehjerte, afviste De så overhovedet? Og da De atter blev stillet overfor valget mellem moderens kærlighed eller præstedømmets myndighed, afviste De så myndigheden?

Multigvis var der nogle andre betragtninger, der havde indflydelse på, at De blev en kvinde og ikke en mand. Jeg har anført nogle få ting, og hvilke i denne liste af kvindelige dyder kan måske have haft indflydelse på Deres valg — hvis og når De havde et valg? Øverst på listen har jeg sagt:

Moderskabet — medskaber sammen med Gud. Vore mødre er »arkitekter og opbyggere af hele menneskeheden«.

Moderkærlighed — den ganske særlige slags kærlighed til børn — et glimt af Hans guddommelige kærlighed til sine åndelige børn.

Familiens hjerte — med underfundig magt til at regere over overhovedet.

Læreren — hvis små børn beder, så giv moderen æren. »Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke drengen, selv gammel.« (Ordspr. 22:6).

Den ernæringskyndige — med kærlig omsorg for familiens sundhed.

Kokken — som indvier sine døtre i kunsten.

Barnepigen — hvis kærlige, milde omsorg en mand aldrig kan hamle op med.

Tilskynderen — som kærligt overvåger børnenes huslige arbejder og deres lektier.

Provokatoren — som venligt provokerer manden til gode gerninger. (Fra Joseph Smith: »Referat over »Den Kvindelige Hjelpeforening i Nauvoo« organisation og procedure«, 17. marts 1842).

Psykiateren — først og fremmest for sin mand, for hvem hun er opbevaringssted for alle hans bekymringer og det meste af hans dårlige humør. Et eller andet sted står der skrevet: »Mødrenes dyder skal blive hjemsoget på deres børn så vel som fædrenes synder.«

»Medhjælperen« — »Mændene påtager sig at gøre og kvinderne at være. Manden gør, kvinder er.«

Alle disse dyder og funktioner rubricerer moderen som den, der skaber hjemmet. Gud gjorde faderen til forsyneren eller familieforsørgeren, da Han gjorde ham til familiens overhoved.

Alvorlig talt, søster, hvis De fik et valg — lige nu eller måske et valg en eller anden gang i den dunkle førdødelige fortid — mellem dem, der skaber hjemmet, eller at være familieforsørger, ville De da vælge eller valgte De engang, at være den, der skaber hjemmet, ved at vælge moderskabet fremfor faderskabet?

Fædre, som bærer præstedømmet, har ret til at få inspiration, men det er ikke dem alle, som får det.

Moder, Guds skaberpartnere, er begavet med intuition, og de synes alle at have det.

Intuition og inspiration er også tvillinger, beslægtede kræfter. Intuition er medfødt. Inspiration er erhvervet. Kvinder er ikke nægtet inspiration. Favoriserede Gud dem, ved til deres kostelige dyder at føje den ekstra gave, intuitionen? Kunne Deres viden om denne særlige gave have været en faktor, da De valgte at blive kvinde?

Gud gjorde manden til faderen, overhovedet, talsmanden, præsten til at herske over familieklassen.

Han gjorde kvinden til moderen, hjertet, medhjælperen, sin partner i skabelsesplanen.

Han gjorde manden hård, stærk — bygmesteren, forsørgeren, beskytter af familiens bosteder.

Han gjorde kvinden blid, retfærdig — skaberen af

hjemmet, af kærligheden, af freden, begavet med himmel-
ske nådegaver.

Gud skabte dem begge til at blive lykkelige på deres
respektive pladser.

Hvis Gud gjorde manden »lidet ringere end englens«
(*Salm. 8:5*), må han have gjort kvinderne til selve sine
engle.

Giver manglen på præstedømmet Dem et handicap, når
De skal undervise børnene i hjemmet eller i præstedøm-
mets hjælpeorganisationer? Afholder manglen på præste-
dømmet Dem i at omgås søstre og præstedømmet i Kir-
kens aktiviteter? Har Hjælpeforeningen, Unge Kvinders
Forening og Primaryforeningen ikke alle haft fremgang
uden at have præstedømmelærere? Er præstedømmets vel-
signelser ikke altid blevet delt med hustruerne, modrene
og døtrene af mænd, som holder og ærer deres præste-
domme?

Kvindernes emancipation i denne dødelige sfære om-
fatter endnu ikke præstedømmet.

Kvinder i vore dage nyder samme borgerlige rettigheder
og friheder som mændene: de kan stemme og indsættes
i offentlige stillinger ligesom mænd; de kan eje ejendom
og køre biler ligesom mænd; de kan færdes på offentlige
steder ligesom mænd; de kan arbejde når, hvor og hvis
de vil ligesom mænd; de kan ryge, bande og tage Guds
navn forfængeligt ligesom mænd; de kan spise, drikke
og more sig ligesom mænd; de kan klippe håret som
mænd og bære herretoj. En ting kan de ikke gøre som
mænd — de kan ikke overtræde præstedømmets ed og
pagt, således som nogle mænd, der bærer præstedømmet,
gør. Måske skulle De takke Gud for det. Hvis dette, kære
søster, troster Deres sjæl, så lad mig forstyrre denne trost
ved at erindre Dem om, at på grund af Deres tempel-
erfaring har De visse præstedømmepagter, som De skal
holde og opretholde. Har De glemt dem?

Akkurat ligesom den store usynlige elektriske kraft fly-
der gennem ledningerne for at velsigne menneskeheden,
således flyder den store usynlige præstedømmemagt ge-
nem ordnede mænd for at velsigne menneskeheden. Kan
nogen komme tæt nok til dens kilde til virkelig at se den
og kende den?

Ulykkeligvis er der nogle mænd, som har gjort det og

så har vendt sig bort og fornægtet og forkastet den —
endda sat sig op imod den åbenbare sandhed. Vi kalder
dem fortabelsens sønner.

Manden er familiens overhoved udelukkende for admini-
strative formål.

Han er den første blandt sine lige kun for en ordens
skyld i familien.

Først blandt to personligheder, mand og hustru, er
manden. Medarbejder og hans lige, i Guds øjne, er kvin-
den. »... i Herrens øjne er det således, at hverken er
kvinden noget uden manden eller manden noget uden
kvinden.« (*1. Kor. 11:11*).

Kan manden opnå ophøjelse uden en kvinde ved sin
side?

»Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst.«
(*Johs. 14:27*).

Må Hans fred være med Dem, kære søster.

Deres hengivne broder,
William J. Critchlow, Jr.

Hvis den gode søster, som jeg sendte dette brev til, ho-
rer dette, vil jeg gerne sige til hende: Undskyld, at jeg
offentliggør mit svar på Deres brev. De vil have lagt
mærke til, at jeg har omredigeret det, tilføjet sætninger
her og der for at gøre det tydeligere.

Til alle andre vil jeg gerne sige: Præstedømmet er
Guds kraft. Kun gennem dets frelsende ordnancer kan
man opnå ophøjelse og evigt liv. Præstedømmet er evigt.
Angående dette har Gud åbenbaret:

»... alle de, som modtager dette præstedømme, mod-
tager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,
og den, der modtager mig, modtager min Fader,
og den, som modtager min Fader, modtager min Faders
rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.«
(*L. & P. 84:35—38*).

Mennesket kan ganske vist ikke modtage alt, hvad Gud
har, i denne dødelige verden, men hvis man vil ære sit
præstedømme, er der god grund til at tro, at Gud vil være
barnehjertig mod en i nødens time, i nødens sted, efter
hvad man har behov for. Dette tror jeg, og jeg bærer
vidne om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

FESTINORD

STOCKHOLM 30.6 - 3.7 1966

Hjelpeforeningen

Som tiden dog flyver! Vi kan næsten ikke nå at fordeje en konference, før den næste er over os. Dejlige konferencer har vi haft med opløftende ord og vidnesbyrd fra søskende og ledere.

Vi nærmer os stærkt Hjelpeforeningens 124. fødselsdag den 17. marts. Vi skulle gerne benytte den nærmest derved liggende mødedag til at mindes, hvad Hjelpeforeningen er, og hvorfor den blev oprettet. Vi er blevet opfordret til at gengive den tale, der blev holdt om Hjelpeforeningen ved sidste konference, og vi vil gøre det ved at citere str. Louise W. Madsens tale i Salt Lake City i sin helhed, da vi mener, I vil kunne bruge den ved jeres fødselsdagsfester.

»For at mennesket skal kunne forstå Kristi mission, har Han henvist til sig selv således: »Jeg er døren; dersom nogen går ind gennem mig, han skal frelses« (Joh. 10:9). Skrifterne betegner flere steder Frelseren som »døren«, som et symbol på indgang til Guds Rige.

»Se, jeg står for døren og banker; dersom nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig« (Åb. 3:20). Et berømt maleri illustrerer dette bibelcitat, idet det viser Kristus stående ved en dør, som intet håndtag har, hvilket vil sige, at døren kun kan åbnes indefra. Den, som ønsker at byde Frelseren velkommen i sit hjem, må åbne sit hjerte og sin sjæl og indbyde Ham til at træde ind.

Det symbolske ses videre i et andet velkendt citat: »Bank på, så skal der lukkes op for jer« (Luk. 11:9). Alle disse udtalelser anbringer det ansvar hos den enkelte at foretage en handling, der er nødvendig for at gå ind ad den dør, der er rede til dem.

Da Gud inspirerede sin profet til at »dreje nøglen om« til gavn for kvinderne, var det, som om Han sagde til sine døtre: »Se, jeg har givet dig, at der foran dig er en åben dør« (Åb. 3:8), og de, som går ind ad den, vil finde »et stort og virkningsfuldt arbejde« (1. Kor. 16:9).

Hjelpeforeningen er døren til mange vidunderlige ting, der allesammen er beregnet på at gøre livet skønnere, mere tilfredsstillende, effektivt og lykkeligere. Når man går ind i Hjelpeforeningens store bygning i Salt Lake City, er der mange døre, man kan åbne, og hver af dem afslører noget nyt, der indbyder til videre udforskning, lukker op for større forståelse, og — som Herren har sagt — åbenbarer den store dør, der åbner for Ham.

Hjelpeforeningen er en dør til *åndelig vækst*. Åndelig vækst kommer gennem en kombination af studium af Skrifterne og af det, som de, der kender og forstår Guds Ord, skriver til os, samt ved at være i harmoni med den Ånd, som åbenbarer, vejleder og fylder vjæl og sind med forstand. Hjelpeforeningen anviser veje til større og dybere omvendelse, til urokkelig tro og vidnesbyrd. Foreningens principper er at udøve hellighed. Den altomfattende årsag til dens eksistens er, at den skal frelse sjæle.

Hjelpeforeningen er døren til en *lykkeligere livsførelse*. Lykken har ingen selvskig baggrund. Den kommer til dem, som gør andre lykkelige. Ingen større lykke kan komme

til en kvinde end den at vide, at det er lykkedes for hende at skabe et virkelig hjem, at hun har kunnet støtte sin mand, så han har opnået store resultater, at hendes kærlige vejledning er resulteret i værdige sønner og døtre. Lykken kommer også til en kvinde gennem hendes personlige udvikling, derved at hun opnår færdigheder og lærdom, at hun anvender dette liv som en forberedelsestid til evigheden.

Hjelpeforeningen er døren til *fællesskab*. En af livets glæder er fællesskabet med dem, vi elsker, respekterer og beundrer, dem, hvis aspirationer og idealer vi kan dele, dem, vi får lov at undervise eller som underviser os, dem, vi er sammen med i bøn og tilbedelse af vor himmelske Fader, dem, som inspirerer os og driver os til at anstrenge os noget mere. Venskaber, der stiftes i Hjelpeforeningen er glædebringende og varige.

Hjelpeforeningen er døren til *teneste*. Faderens befalinger kræver tjeneste for Ham og Hans børn; det hører med, hvis man vil vinde evigt liv i det celestiale rige. Hjelpeforeningen giver rig anledning til tjeneste. Medlemmernes »forenede bestræbelser« i denne »barmhjertighedsforening« øger effektiviteten så vel som kvantiteten af den ydede tjeneste. Hjelpeforeningen prøver at vise samme opmuntrende kærlige omsorg, som prægede Jesu gerninger.

Hjelpeforeningen er døren til *kundskab*. Herren har formanet sine børn til at vinde kundskab ved studium og ved tro. Han har befaleet dem at undervise hverandre, at samles for at lære Hans ord. Gennem sin profet har Han lovet sine døtre, at kundskab og intelligens skal tilflyde dem, og Han har tilskyndet dem til at udvide deres kundskabsområde. Hjelpeforeningen gør det muligt for søstrene at lytte til disse formaninger, at følge Hans råd og at deltage i de belærende aktiviteter, som vil øge deres kundskabsforråd.

Hjelpeforeningen er en vidt åben dør. Alle, som går ind ad den, vil blive velsignet og opøjet. Søsterskabet vil få større betydning. Tjeneste, som ydes under foreningens direktion, vil give afløb for alle barmhjertige følelser. Her opmuntres man til at lære noget og til at dele sin kundskab med andre. Personlig vækst vil være sikret på utallige, behagelige måder. Åndeligheden vil blive styrket. Kærligheden vil omringe dem, som går ind ad Hjelpeforeningens dør.

Søstre, husk altid, at Herren har sagt: »Se, jeg har givet dig, at der foran dig er en åben dør.« Gå ind ad den dør i tro og med tillid, så vil I opdage, at »der er døre åbne for mig ind til et stort og virkningsfuldt arbejde.«

Det er vort inderlige ønske, at denne strålende illustration af, hvad Hjelpeforeningen er, og hvad den kan bibringe for os, må virke inspirerende og dragende på mange, mange flere af vore søstre. Rigtig god fødselsdagsfest ønsker

Hjelpeforeningens hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses Forening

FESTINORD

STOCKHOLM 30.6-3.7 1966

Når dette læses, i begyndelsen af marts, er alle danske GUF'er i gang med det største aktivitets-program, der nogensinde er set herhjemme. Forhåbentlig er vejret sådan, at fodboldholdet er i fuld træning og atletikfolkene igang med øvelserne udendørs. Har vi alle optaget den gode skik at starte dagen med en løbetur, hver dag? Pigerne har allerede fået god øvelse i at kaste en tennisbold, og volleyball-holdene har sikkert allerede trænet længe.

Om aftenene går øvelserne på roadshow deres gang, kulisser er i arbejde, og på gange og i sale hører man skuespillerne repetere deres replikker. Kor og kvartetter gør livet surt for dem, der ikke er med, med deres oven, om og om igen, indtil det går perfekt. Piger er igang med at sy kjoler og øve sig på at gå mannequin, hvis de da ikke over på pige-dansen eller er med i folkedanse-øvelserne.

Jo, der er nok at tage fat på, og det er sjovt at være med!

RETTELSE TIL CIRKULÆRER:

Sport: Fodbold-holdet til Stockholm bliver på 11 mand (hvilket ikke forhindrer, at man træner med det hold, man nu kan stille på benene, hvadenten det er 11, 9, 7, 5 eller 3 mand). Til løb og spring må ikke benyttes pigsko. Pigerne Slynghold er erstattet af Kastebold, hvortil benyttes en tennisbold. Drengene 14—17 løber 80 m og 1000 m løb. *Kvartetter:* Hver kvartet må tage 6 minutter og gerne syngte to sange, helst en morsom og en mere seriøs, det giver ekstra points, hvis tekst eller musik er hjemmelavet og endnu flere ekstra, hvis emnet er FESTINORD. *Mannequiner:* Selskabskjolen behøver ikke at være lang, modellerne må gerne være strikkede, gennemsigtigt materiale skal underføres, ekstra points for tilbehør (hat, taske etc.).

Du HAR vel meldt dig til? Til FESTINORD 66!

G.U.F. Hovedbestyrelsen.

Programmet for det skandinaviske ungdomsstævne, der afholdes i Stockholm fra den 30. juni til den 3. juli i år, ser således ud:

Torsdag:

Ankomst og registrering. Udflugtstur i Stockholm. Kor-øvelse. Lejrball med underholdning.

Fredag:

G.U.F. Olympiade: Konkurrencer i atletik, volleyball, fodbold. Mannequin-opvisning af selvsvede kjoler. Bal.

Lørdag:

Øvelser for kor, danse og roadshows. Danse-Festival, Kor-Koncert, Roadshows og Kvartet-konkurrence.

Søndag:

Moder for Præstedømmet og for kvinderne. Afsluttede moder.

I atletik deltager Danmark i 80 og 1000 m løb, 100 m og 1500 m løb, 60 og 400 m løb for drenge, unge mænd og unge piger henholdsvis. Stafetløb 5×80 m, 4×100 m og 5×60 m samme grupper henholdsvis. Længdespring og højdespring for alle, kuglestød for alle drenge og kastebold for pigerne.

Kort G.U.F. Nyt

I januar måned er følgende FESTINORD-cirkulærer udsendt af Hovedbestyrelsen gennem GUF-Distriktsbestyrelserne til alle Grenspræsidenter og lokale GUF-Bestyrelser:

Opsparing og Indtjening — Ungdomskor — Mannequin-Opvisning — Program og Instruktionskrivelser — Dansefestival — Sport — Roadshows og Kvartetter — Bedømmelseskema for Roadshows.

I februar er udsendt disse cirkulære-skrivelser:

Hvad skal der i kufferten? — Lejrballs-underholdning — FESTINORD-Økonomi — Almindelige FESTINORD Instruktionskrivelser —

Alle GUF-ledere bør læse i hvert fald de cirkulærer, der omhandler de aktiviteter, som de har med at gøre. De aktiviteter, der skal vises i Stockholm, er GUF-aktiviteter i alle danske GUF'er i hele første halvår af 1966.

hed. Hjertet slog heftigt for Zions sag, og det var naturligt, at dette måtte give sig udslag i poesi og vers. De to mest prominente navne blandt disse første medlemmer af Kirken i Danmark var vel nok C. C. A. Christensen og Jacob Johannes Martinus Bohn. Vi aftrykker hermed en kronik om C. C. A. Christensen:

»Et interessant afsnit i den danske emigrations historie i forrige århundrede er den store udvandring til Utah, hvor tusinder af danske fra den første emigration i 1852 og til århundredskiftet fandt deres hjem og virke. De fleste af udvandrerne var arbejdere, håndværkere og bønder, som følte sig tiltrukket af mormon-missionærernes forkyndelse og overbevisende tale om det nye Zion i vest. Blandt disse udvandrere var der en del med eventyrlige livsskæbner, mænd og kvinder, som ikke var lavet af almindeligt stof. De fleste af emigranterne blev naturligvis ikke berømte hverken i Amerika eller i Danmark, men gjorde dagens gerning som gode borgere i det nye samfund, som de var med til at bygge op. Men én ting fælles for dem var, at de aldrig glemte deres fædreland, hvor godt de end befandt sig i den nye verden.

En af mormonismens første tilhængere var en ægte københavner, Carl Christian Anton Christensen, næsten altid omtalt som C. C. A. Han blev født i København den 28. november 1831, og allerede i september 1850, tre måneder efter at de første missionærer var ankommet til Danmark, blev han mormon, blandt de allerførste, der tilsluttede sig denne bevægelse. Når man læser hans dagbøger og hans levnedsløb, får man et stærkt indtryk af datidens Danmark med dets mange gange fortvivlede forhold for menigmand. Hans barndom var præget af den yderste fattigdom, der yderligere skærpedes af faderens drikkeri. Familien boede i den gamle del af København, indtil det næste barns fødsel i 1834. Da blev de på grund af sygdom, arbejdsløshed og andre vanskeligheder tvunget til at flytte ud på Christianshavn til en dyb kælderejlighed, hvor de havde en lille forretning med optændingspinde, men nøden tvang dem snart til at opgive denne og søge en endnu billigere bolig.

C. C. A. Christensen tegner et meget smukt billede af sin moder, som var en af disse heltmodige kvinder, der led og tålte i stilhed og aldrig opgav håbet om en bedre tilværelse og en lysere fremtid for sig og familien. Hun havde en ubetinget tro på og tillid til Gud. Fru Christensen måtte naturligvis hjælpe til med at opretholde det lille hjem, og hvad var mere naturligt for en fattig arbejderkone i hin tid end at gå ud og vaske for folk. Hun var i virkeligheden en begavet kvinde, som livet og forholdene havde narret for uddannelse og skolegang. Ifølge sønnens dagbøger havde moderen en drøm, som gav stødet til, at hun indsendte en ansøgning til direktionen for Opfostringshjemmet om Carls optagelse i denne institution, hvor fattige børn med gode anbefalinger kunne få en efter forholdene god skolegang tilligemed føde, klæder og logis. Hendes ansøgning blev imødekommet, og Carl blev optaget på hjemmet i december 1842 i en alder af 11 år.

Kort før han blev udskrevet fra skolen, fandt en begivenhed sted, som blev af stor betydning for ham. Vi vil ty til hans dagbog, hvor han skriver følgende:

»Min mor var begavet med et vist naturligt anlæg for fremstillingen af silhouetter af fugle, dyr og mennesker og med forbavsende lighed. Da mine forældre var for fattige til at købe legetøj til deres børn, plejede mor at klippe forskellige ting ud for os at lege med, og på denne måde udvikledes i os, og især i mig, evnen til at efterligne, og jeg blev snart temmelig dygtig i denne kunst. Medens jeg opholdt mig i Opfostringshuset, gjorde jeg ligeledes god fremgang i tegning.

Det traf sig således, at et par af disse silhouetter engang kom nogle damer af høj rang for øje, da de aflagde besøg på skolen. En af dem var en meget kendt kunstmalerinde, der havde studeret under de bedste lærere i København og Paris. Hendes navn var Eleonora Harbo. Hun overtalte de andre damer til at få udvirket, at jeg blev optaget som elev på Det kongelige Kunstakademi. Således begyndte jeg min uddannelse i denne højt ansete skole, omtrent samtidig med at jeg blev udskrevet af skolen og kom i snedkerlære. Akademiet blev kun holdt åbent om aftenen i de seks vintermåneder, men jeg høstede fordel af denne undervisning gennem

seks eller syv vintre og kom dermed i forbindelse med kunstnere og deres værker, der i høj grad forøgede mine egne ønsker og tilbøjeligheder i denne retning og i samme forhold formindskede min lyst til at blive snedker, da jeg blev temmelig hensynsløst behandlet af svendene i snedkerværkstedet. At blive kunstmaler var nu min ærgerigheds mål.«

Men så indtraf jordskælvet i Christensens liv. Han blev mormon, og hans livsløb tog en anden retning. Som de øvrige nyomvendte medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som mormonkirkens officielle navn er, længtes han efter at forene sig med moderkirken i Amerika, at drage til det nye Zion, som var ved at blive opbygget derude i vest ved Saltsødalen. Først virkede han dog som missionær i Norge, men i 1857 udvandrede han til Amerika, og fra da af og til sin død i 1912 bevarede han en dyb kærlighed til Danmark og til alt, hvad der var dansk, ikke mindst til det danske sprog, som han var en utrættelig talsmand for, og som han benyttede i sang og tale, når danske og skandinaver mødtes i Amerika. Ved afrejsen fra Danmark skrev han en afskedssang, som i smukke ord tolker den unge mands kærlighed til fødelandet og hans forventning om det nye land.

På rejsen til Amerika blev han i Liverpool gift med sin forlovede, frøken Elise Rosalie Haarby fra Frederikshald. Fra sit mangeårige ophold i Norge lærte han at elske det norske folk, som han siden altid omfattede med de varmeste følelser. Hans unge brud var jo norsk, og til hendes ære skrev han følgende lille digt »Om Norge«:

Det bedste jeg om Norge ved,
Det er den norske kvinde –
At vinde hendes kærlighed,
En perle er at finde.
I andre lande er der vist
Af blomster nok at hente,
Men jeg vil vælge først og sidst
Endda den norske jente.

Og så skulle da drømmen virkeliggøres, og turen mod det fjerne Vesten tog sin begyndelse. Det blev en lang og trang rejse, som den nu engang var på den tid. Turen over Atlan-

ten kunne være besværlig nok, men alligevel var den intet i sammenligning med turen over de endeløse amerikanske prærier. Han og hans unge brud tilbagelagde 1300 engelske mil fra Iowa City til Salt Lake City. De var medlemmer af et såkaldt håndkærre-kompagni, og de hjalp hinanden med at trække kærren. Endelig den 13. september 1857 nåede de Salt Lake City, blottet for alt og uden midler. Men de havde ungdommens gå-på-mod og så trods alt fremtiden i møde uden altfor store bekymringer.

De næste år formede sig omtrent som for de fleste emigranter. Det var en hård og ofte bitter kamp for livets ophold og for at få fodfæste i det nye land. Uagtet Christensens hu stod til malerkunsten, måtte han begynde at arbejde som murerhåndlanger og tage fat på, hvad der tilbød sig. Om sider nåede han at blive teatermaler ved Salt Lake Teater.

Gennem de mere end 50 år, han boede i Utah, blev han en velkendt skikkelse blandt danskerne og i det hele taget i skandinaviske kredse, hvor han som taler, skribent og digter gjorde sig afholdt som få. En dansk eller skandinavisk fest var ikke en rigtig fest, om ikke C. C. A. kastede glans over den med sin nærværelse, eller med et digt eller en humoreske affattet til lejligheden. Han blev et symbol blandt sine landsmænd, symbolet på den fattige dreng, der med sine evner, sin flid, sin udholdenhed og sin digteriske åre hjalp manges en landsmand til at overvinde hjemlængselen og til at føle sig bedre tilpas i de nye omgivelser. Han stræbte ikke efter personlig ære eller anerkendelse, og mange af hans digte er skrevet anonymt og spredt i »Bikuben«, en dansk avis, der i mange år udkom i Salt Lake City. Hans store produktion omfattede religiøse digte, salmer og sange, lejlighedsdigte og humoresker foruden en stor del religiøse artikler og afhandlinger. En tone af godmodighed og let ironi går gennem hans digte. Et typisk eksempel er det digt, der blev oplæst ved skandinavernes folkefest i byen Logan i året 1902. Han hentyder her til sit lange navn og skriver bl. a.:

Min fader var fattig på gods og guld,
Men navnesækken havde han fuld,
Hvad derfor han kunne som bedst undvære,

Det fik hans drenge og måtte bære,
Men eftersom navne ej vejer stort
Så har det os ingen skade gjort.

C. C. A. Christensen var trofast mod sit fødeland og glemte aldrig sine venner, som han altid omfattede med den største hengivenhed. Et digt, skrevet på Atlanterhavet den 2. september 1889, efter at han for sidste gang havde været i Danmark, beviser denne påstand:

I tanken søger jeg endnu tilbage
Til mangt et sted, hvor venner jeg forlod,
Hvor jeg har nydt så mange glade dage
Og hvor mit barndomshjem og vugge stod.
Den svundne tid, så rig på kære minder,
Nu som en drøm kun for mig træder frem;
Og, skønt på havet jeg mig nu befinder,
Så tænker jeg på Danmark og på dem.
Jeg glemmer aldrig Danmarks bøgeskove,
Dets grønne eng og blomsterklædte vang,
De tusind snækker og den sølvblå vove,
Der frydede mit sind så mangan gang;
Dog mest af alt, som Danmark har i gemme,
Er dyrebart for mig mit vennetal;
Gud signe dem! jeg aldrig dem skal glemme.
Men hvor jeg færdes, jeg dem mindes skal.

Kan en emigrant, der har boet i det fremmede i over 30 år, formulere sin kærlighed til Danmark og til sine venner og minder dér, skønnere og smukkere?

C. C. A. Christensen var en ægte forkæmper for skandinavismens sag; han virkede som sagt i Norge i flere år, og Nordens folk og Nordens sag lå ham stærkt på sinde.

C. C. A. Christensen er ikke mer; i Danmark var og er han den ukendte soldat; for danskerne i Utah var han deres skjald og deres sanger, som besteg sin Pegasus for at opmuntre og opildne emigranterne, der ganske vist havde slået rod, men som dog i visse øjeblikke havde en sugende fornemmelse af hjemlængsel. Og for dem og for emigranten i dag er det danske sprog stadig »sød musik«.

Når man blader gennem den gamle salmebog fra 1906, vil

man f. eks. støde på C. C. A. Christensens gamle og elskede sang »Fryder Eder Zions Sønner«, som igennem årene er blevet sunget overalt i Missionen. Hvem glemmer broder Bohns »Atter kraftigt salted Jorden«, hvor forfatteren appellerede til alle, »som har begær at få frelse med Guds hær«. Der kan nævnes dusinvis af sange fra Kirkens begyndelse i Danmark, som måske ikke er mesterværker i litterær henseende, men som dog ejer en inderlighed i tonen, en troens begejstring, som man sjældent finder. Hvem husker ikke, hvor ofte den dejlige salme »Kom dog alle, store, små« blev sunget ved dåbshandlinger, måske i det frie. Når sangen lød, ja, da sænkede der sig en stilhed, en ømhed og en ydmyg andagt over de forsamlede. Og når sidste vers lød

Dåben som den nye pagt
Nu ved engle blev os bragt,
Den er evig, bryd den ej,
Du, som går på frelsens vej!

ja, så var dåbskandidaten enig med sig selv om, at han aldrig ville bryde den pagt, han nu var i færd med at indgå. Og de øvrige tilstedeværende følte akkurat på samme måde. Det var en slags indvielse til påny at hellige sig værket for Herrens sag.

Den synges stadig med samme inderlighed, når nye medlemmer bliver indlemmet i Kirken ved dåb. Når nadveren bliver administreret synges ofte Thea Hastrups sang »Du Dødens Overvinder«, som også blev og bliver sunget med samme inderlighed. Vi kan ikke andet end mindes disse fordums åndens kæmper, som den dag i dag – uden at vi måske skænker det mange tanker – stadig minder os om Kirkens første dage i Danmark, da det i mangfoldige tilfælde kostede kamp og overvindelse at stå trofast. Når en sang så dagens lys, kan vi være overbevist om, at den var blevet til efter inspiration, som var hentet i vedkommendes overbevisning og inderlige tro.

Broder Jacob Johannes Martinus Bohn blev født i Aalborg den 27. april 1823 og blev døbt i Randers den 28. oktober 1851 som den første omvendte til mormonismen i den by. Han arbejdede som missionær i to år og digtede som sagt mange

sange, hvoraf flere stadig findes i sangbogen. Han emigrerede til Utah i 1853-1854 og blev i udstrakt grad kendt som kunstner indenfor malerkunsten. Han døde den 14. maj 1900 i South Cottonwood i Salt Lake City.

Kirken var nu 50 år gammel og var stadfæstet i Utah, endskønt der stadig var megen forfølgelse imod den, især over spørgsmålet om flerkoneriet, som gav mange kirker og foreninger lejlighed til at udøve deres »kristne« sindelag i kampen mod polygamiet. Missionærerne havde virket 30 år i Danmark og med godt resultat. Mange havde tilsluttet sig Kirken og havde vist sig som kraftkilder. Til trods for megen modgang og forfølgelse kunne intet rukke dem i deres tro og overbevisning.

Gennem disse 30 år var Mormons Bog udkommet i to udgaver, den første i 1851 og den anden i 1858. En tredje udgave var under forberedelse. Det blev anset for nødvendigt at have bogen revideret og gennemlæst nøje. Dette arbejde blev foretaget af præsident Niels Wilhelmsen og ældste Andrew Jenson. Sidstnævnte giver en udmærket beskrivelse af dette arbejde i følgende ord:

»Den 10. juni 1880 begyndte jeg sammen med præsident Niels Wilhelmsen at revidere Mormons Bog. Den første udgave af denne bog blev oversat til dansk af apostel Erastus Snow og ældste Peter O. Hansen og blev udgivet i København i 1851. En anden udgave blev trykt i 1858. Da begge disse udgaver har været udsolgt, blev det nødvendigt at udgive en tredje udgave, men før en ny udgave kunne trykkes, blev det anset for at være klogt at inddele bogen i kapitler og vers ligesom den sidste engelske udgave og også forsyne den med fodnoter. Det blev endvidere anset for at være bedst at underkaste bogen en grundig revision i andre henseender, da det danske sprog både med hensyn til ortografi og stil havde undergået store forandringer siden 1851. Dette revisionsarbejde viste sig at være en større opgave (efterhånden som arbejdet skred fremad), end man havde ventet, da arbejdet påbegyndtes. Hver eneste sætning og hvert eneste vers blev omhyggeligt sammenlignet med den sidste engelske udgave. Det blev gjort på følgende måde. Efter at

bogen først var blevet inddelt i kapitler og vers, læste jeg et eller flere vers højt for præsident Wilhelmsen, som fulgte mig nøje med den engelske udgave, hvorefter han i almindelighed læste det samme på engelsk for mig, mens jeg nøje fulgte den danske oversættelse. På denne måde var vi på vagt overfor mulige fejl, og efter at jeg havde nedskrevet sådanne forandringer, som vi var blevet enige om og havde gjort de nødvendige forandringer med hensyn til stavning etc., læste vi videre *** Nogle få dage efter at sidste ark var modtaget fra bogtrykkeren, modtog vi de første indbundne eksemplarer af bogen, som var det bedste, vi havde ladet trykke i Den skandinaviske Mission.«

Præsident Wilhelmsens død

En sørgelig hændelse indtraf den 1. august 1881, da præsidenten for Den skandinaviske Mission, præsident Niels Wilhelmsen afgik ved døden efter en tilsyneladende vellykket operation. Præsident Wilhelmsen blev født den 21. april 1824 og blev døbt i København af ældste Fred. Phister den 30. august 1854 og var således blandt de første omvendte i Danmark. Kort efter modtog han præstedømmet og blev hurtigt sendt ud for at forkynde evangeliet. I 1861 emigrerede han sammen med sin familie til Utah, hvor han gennemgik mange strabadser, som nu engang var forbundet med det hårde pionerliv. I 1865 blev han kaldt på mission til Danmark, hvor han tilbragte de næste to år med at forkynde evangeliet. Den 15. august 1879 vendte han igen tilbage til Danmark, denne gang som præsident for Den skandinaviske Mission, et hverv, han udførte med ære indtil sin altfor tidlige død. Begravelsen fandt sted den 7. august 1881. En interessant beskrivelse af præsidentens død og begravelse finder vi i »Skandinaviens Stjerne« for den 15. august 1881, som vi hermed lader aftrykke:

»Søndag den 7de ds. ved middagstid begyndte de hellige og sørgende venner at samles til det på kirkegården opførte smagfulde og meget hensigtsmæssige kapel for at vise vor kære hensovende broder og ven, præsident Wilhelmsen, den sidste ære.

Genealogisk Forening

Vurderingen af sandsynlighedsbeviser

Ved genealogisk efterforskningsarbejde bør målet være at opbygge en beviskæde, hvor hvert led er stærkt nok til at understøtte det næste og hvor hvert led er forbundet med det foregående ved så meget sandsynlighedsbevis, hvad det forbindelse led angår, som det er muligt at opnå, hvorved man gør forbindelsen så stærk, som genealogisk sandsynlighedsbevis tillader det. I overensstemmelse med efterforskningsmetoden i vore dage bør man tage efterforskningen af alle de optegnelser, som sandsynligvis vil kaste lys over det pågældende problem, i betragtning, og hvis man følger denne politik, vil det uvægerligt skabe stærke *beviskæder*.

Man må huske, at de gamle former for genealogiske optegnelser måske kun giver meget lidt forbindelse sandsynlighedsbevis. I sådanne tilfælde, hvor der kun kan findes små eller ingen forbindelse sandsynlighedsbeviser, vil anetavlen blive bygget op på beviserne fra de *tilgængelige optegnelser*, hvad der igen fremhæver betydningen af at lære typen og indholdet af optegnelserne for *tiden og stedet* for det pågældende problem at kende.

Manglen eller knapheden på forbindelse sandsynlighedsbeviser betyder ofte, at anetavler kun kan følges op ved brugen af *indiciebeviser*. Brugen af denne form for bevis, som skyldes *mangelen på modstridende beviser*, kan være den eneste måde man kan drage en konklusion på. Man bør dog gøre alt for at skaffe så meget direkte bevis, som alle tilgængelige optegnelser kan give.

Efterforskningen i alle de optegnelser, der sandsynligvis kan give oplysninger om det genealogiske problem, er vigtig for et heldigt resultat. Dette resultat måles ikke ved antallet af de navne, der samles eller antallet af nye udvidelser på anetavlen, men derimod ved den måde man logisk nærmer sig problemet på, og den videnskabelige brug man gør af de tilgængelige optegnelser, og den omhyggelige vurdering af de sandsynlighedsbeviser, der er resultatet.

Sandsynlighedsbeviser er oplysninger. De kan være rigtige eller de kan være forkerte, men det er det, som man ser på, når man skal tage en forespørgsel under overvejelse. Man må skelne mellem sandsynlighedsbevis og bevis. Sandsynlighedsbevis er de oplysninger man får, hvorimod bevis er den virkning, der kommer ud af disse oplysninger. Der er meget mere indenfor genealogien, som er forsøg eller prøver, end man almindeligvis tror. Man må sætte sin tillid til de optegnelser, der er ført og optegnet af personer, hvis kompetence til at skaffe disse oplys-

ninger kan være en ukendt faktor. Hvis man imidlertid kan skaffe tilstrækkelig gyldigt sandsynlighedsbevis, får man *bevis*. Indenfor genealogien er det ofte vanskeligt at skaffe tilstrækkeligt sandsynlighedsbevis af den rette slags, og på det tidspunkt, hvor anetavleproblemerne fjerner sig længere og længere bort fra den personlige kendskabs domæne, kan den mængde troværdige sandsynlighedsbeviser, man kan skaffe, ikke altid anses for tilstrækkelige til at give beviset. Den målestok, hvormed man måler en genealog's kaliber, er den brug han gør af de tilgængelige sandsynlighedsbeviser. Tegnet på den heldige genealog, er ikke den mængde optegnelser han samler, heller ikke alene den måde, hvorpå han skaffer de pågældende optegnelser, men også den måde hvorpå han anvender de oplysninger, der indeholdes i disse optegnelser, og den måde hvorpå han vurderer de oplysninger, der findes i dem.

Af en eller anden grund er der aldrig blevet fremsat tilstrækkelige eller passende regler af genealogiske myndigheder med hensyn til anerkendelse eller afvisning af genealogiske kendsgerninger. Hver genealog har været en lov for sig selv, og derved gjort det muligt at der af uerfarne eller uduelige genealoger er blevet offentliggjort mange stamtavler, som er bygget på ikke meget andet end antagelser og »mulige« forbindelser. *Ingen udtalelse er sand, blot fordi den viser sig på tryk*. Man tror ofte, at fordi den samme udtalelse findes på tryk i flere bøger, må den være sand på grund af mængden af såkaldte sandsynlighedsbeviser. Gentagelse af en urigtig udtalelse vil aldrig gøre den korrekt. Atter må vi understrege vigtigheden af ikke blot at gå til *originale optegnelser*, men også at sikre sig, hvor det er muligt, at de originale optegnelser også er *førstehåndskilder*. Man bør gøre sig klart, at hvis man bruger denne slags optegnelser, vil der være mindre sandsynlighed for fejltagelser og færre ukorrekte punkter.

På en måde udfører en genealog samme funktioner som en ret og en nævningedomstol, når han sidder og skal bedømme særlige genealogiske kendsgerninger. Han bedømmer deres antagelighed, vejer vægten og troværdigheden af sandsynlighedsbeviser, og træffer derefter en afgørelse, baseret på disse sandsynlighedsbeviser. Ved et sådant arbejde er det af vital betydning, at geneologen fjerner alle tanker om fordomme og allfor hastige slutninger fra sit sind. Der er mange uøvede undersøgere, som i deres begejstring over at finde et sandsynligheds-

bevis, som måske kan forbindes med deres forfædre, er blinde for den kendsgjerning, at et sådant sandsynlighedsbevis, lige meget hvor tiltrækkende det er genealogisk, dog er nødt til at blive vurderet og vejlet omhyggeligt, for man endeligt godtager det. Mange undersøgere, som anerkender eller fornægter oplysninger, har kun lidt eller slet ingen logisk grund til at gøre dette. Vurderingen af optegnelser og deres kilder giver de logiske grunde til at anerkende

eller fornægte oplysninger, og det er nødvendigt, at man er opmærksom på de *sandsynlighedsbeviser*, som man får gennem genealogiske optegnelser.

For at kunne vurdere oplysningerne må man være klar over, at der kun findes to former for genealogiske beviser, DIREKTE BEVISER og INDICIEBEVISER.

(Fra *Genealogical Research Standards* af Derek Harland).

Søndagsskolen

Lento ALEXANDER SCHREINER

Nadververs for marts:

»Jesus sagde: Dette er mit legeme, som gives for jer, gør dette til min ihukommelse.« (Luk. 22:19).

Nadververs for april:

»Enhver må prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af kalken.« (1. Kor. 28:11).

Søndagsskolesang for marts:

»Benyt de lyse dage.« (Nr. 197 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for april:

»Kom, lytter til Profetens røst.« (Nr. 138 i den blå sangbog).

Tøbrud!

Vi går nu ind i marts måned, og det er, som om tøbrudet er på vej, foråret nærmer sig, alt bliver lyst og venligt, det sætter sit præg på menneskene, sindene bliver lysere og venligere.

Det nye Fællesrecitationsprogram »løber af stabelen« den 6. marts, til stor velsignelse for mange — Kirkebyggeriet går rask fremad — Missionærerne døber nye medlemmer til Herrens Kirke — Herren velsigner os hver eneste dag! Men du og jeg, hvad gør vi? Er vi med til at gøre Fællesrecitationsprogrammet til en succes? Er vi med i kirkebyggeriet? Hjælper vi Missionærerne og deres undersøgere? Eller er vi på disse områder, eller enkelte af dem, passive og forstår derfor ikke at nyde *alle* Herrens velsignelser?

Vi synger »Hvem er for Herrens sag?« og siger i denne forbindelse mange smukke ord til vore konferencer — og den konference, som lige er afholdt, var da heller ingen undtagelse. Vi sang med fynd og klem »Hvem er for Herrens sag?«, vi sagde pæne ord, vi lovede hinanden at

spytte i nærerne og tage fat, sådan rigtig for alvor, og tiden er nu inde til, at vi vil indfri disse lofter! Men lad os i fællesskab se, hvor vi kan begynde, for et sted skal vi jo begynde, og når vi så alle gør en fælles indsats — altså når vi alle løfter i samlet flok — ja sikke en kraftudfoldelse det så kan blive! Lad os ranke ryggen, lad os blot knejse med nakken i glæde over, at vi tilhører Herrens fortrop — Søndagsskolen — lad det lyse ud af hver og én af os! Lad denne fælles energi blive en kilde, som må være medvirkende til, at andre bliver smittet — så fremad Herrens stridsmænd! Nu lyder basunen! Lad vor energi være årsagen til, at helvedes grundvold ryster, og om vi er på vor post, vi sejren vinde skal, og kronen bliver vor — vi, der kæmpe vil for Herrens sag!

Vort ansvar, lad det blive vort adelsmærke — at være eller ikke være, det er sagen — det ansvar, som du og jeg har, er at *give* evangeliet til andre — vi skal undervise i den rette lære, og kun på den måde, som Herren har åbenbaret; der er nøjagtige og fastlagte retningslinier her-

for, og at undervise på en anden måde f. eks. ved at fremføre meninger, udtalelser o. s. v., som man ikke er helt klar over, men som man har hørt andre sige, er at føre eleverne på vildspor, og at påtage sig et sådant ansvar er langt større, end mange gør sig tanker om! (Det er blandt andet dette, jeg mente i det sidste nummer med titlen »Gør hvad er ret«). Her er altså et punkt, alle vi stridsmænd kan være enige om, LAD OS IKKE LUFTE ALLE DISSE PRIVATE MENINGER — væk med alle disse forskellige udtalelser, som fremsættes i klasserne, ofte er det diskussioner, som ikke er i overensstemmelse med vore lærdomme, men som er verdens, den verden, som vi har forladt — lad denne vor forudms verden blive derude — VI HAR IKKE BRUG FOR DEN MERE — og vi har slet ingen ret til at undervise fra den og på den måde give vore elever en forkert opfattelse af Guds sande Kirkes åbenbarede lærdomme.

Vi har fået et lektiehæfte for hvert alderstrin, vi har fået anvisning på, hvorledes klasserne skal inddeles, hvorledes Søndagsskolen skal ledes, ja, hvad har vi ikke fået at vide, og hvad får vi ikke at vide! Vi bliver oplyst om mange vidunderlige ting, men alligevel skeler vi til verden, vi ikke alene skeler til den, men vi bruger også erstatninger for meget af det, som vi forlod, da vi var i verden, lad mig blot nævne (også uden at du behøver at være fornærmet, for det er der ingen grund til!): vi har surrogatkaffe, surrogatchampagne, surrogathe, endnu er der ikke opfundet surrogattobak (bortset fra det, der var under krigen!), men der kommer måske også en dag noget af dette! Og vor talemåde, er den, som den bør være? Jeg synes det ikke, for ofte høres der »erstatningsord« som f. eks. »ja, hold da helt ferie!« og mange andre små »søde« ting.

Til overskrift stod der TØBRUD — lad os være enige om, at nu skal der være tøbrud, at alt dette urene skal skylles ud i rendestenen, hvor det hører hjemme, lad det

MÅNEDENS

Kursus 11 — 1. maj 1966

Reference: Moroni 10:4.

»Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forset samt med tro på Kristus, da vil Han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Hellig-ånds kraft.«

FORSLAG:

Til benefice for alle, for hvem dette er nyt, byder vi jer velkommen og bemærker, at det følgende ikke er påtænkt at være elevens 2½-minutstale. Det håbes, at læreren vil hjælpe eleven med at udvikle sine egne tanker til en tale. Meningen med dette er blot at fremsætte nogle ideer, som kan være en hjælp for lærer og elev.

Lad os overveje skriftstedet i det følgende:

1. Baggrund:

A. Efter den sidste store krig, i hvilken det store Nephitsamfund var blevet udsløjet, havde Moroni fået overdraget ansvaret for at fuldføre og bevare sit folks optegnelser (*Mormons Bog*).

B. Moroni indså, at fremtidige generationer ville have et behov for at fastslå sandheden af denne optegnelse, og

sammen med den snævrede sne blive skyllet væk for aldrig mere at komme tilbage. Kristus sagde: »Jeg er ikke af denne verden —; måtte vi også kunne sige dette og leve derefter! Må alle vi i Søndagsskolen, alle vi, der har lovet at være Herrens stridsmænd, være eksempler for vore elever, så disse kan se op til os og selv få lyst til at leve således.

Det er i sandhed en begejstrings tid, vi går i møde, føler du ikke allerede nu, at du er med i noget stort — at nu skal der virkelig arbejdes frem mod målet, mod en lysere tid?

Lad vor øvelsessang for denne måned blive min hilsen til jer — alle I Herrens stridsmænd ude over det ganske land:

Benyt de lyse dage og driv dem ikke bort,
lad værket gro i solskin, for tiden er kun kort.
Thi du kan ikke tvinge Guds sol at blive her,
så lidt som nattens skygger at hyde stande der.

De hastigt svundne dage vi aldrig får igen.
Kun alt for kort de bliver, og tiden svinder hen.
Lad hvert minut udnytte, pas godt på urets slag,
thi livet svinder hurtigt, som er det blot en dag.

Som vinterkulde følger den varme sommertid
vil »lykken« ofte skifte, forandre fred til strid.
Mon ikke da vi skulle mod målet stræbe hen;
at fylde vore pladser, at gøre godt igen?

Benyt hver lysets time, din vej til sikkerhed,
en flittig hoster tryghed, velsignelser og fred.
Men tænk dig om for handling, lad hjertet tale med,
og du kan trygt forlade dig på Guds kærlighed.

Kærlig hilsen til jer alle,

E. Nordby Larsen,
Hovedbestyrelsen.

Skriftsted

derfor giver han under Herrens inspiration anvisningen på, hvordan et personligt vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed kan opnås.

II. *Budskabets betydning og vigtighed.*

A. Moroni påpeger, at vi må modtage Mormons Bogs budskab, hvis vi ønsker at vide om det er sandt. Dette betyder, at vi ikke bare kan kigge overfladisk på det eller høre en anden genfortælle historien. Vi må flittigt søge og studere bogens indhold. Vi må søge med et ærligt ønske om at kende sandheden om den. Vi må prøve at efterleve de principper og lærdomme, vi læser om.

B. Når vi flittigt søger og studerer, fortæller Moroni, at vi skal adspørge vor Himmelske Fader angående optegnelsernes sandhed. Hvis vi forventer et svar fra vor Himmelske Fader, må vi spørge med oprigtighed og tro. Hvis vi er oprigtige og beder med virkelig hensigt, kan vi blive udholdende med at søge og bede. Vi er ivrige og konsekvente i at acceptere sandhederne, der åbenbares for os. Vi forventer ikke, at Gud skal give os svar, uden at vi selv gør noget for det. Vi søger konstant og under bøn at lære mere om Mormons Bog.

C. Moroni lover, at hvis vi ved bøn søger at kende sandheden om Mormons Bog eller som han siger, »om alle ting«, kan vi sikkert vide det, fordi det vil blive åben-

baret for os gennem den Helligånds kraft. Hvilket vidunderligt løfte! Ved troens hjælp kan vi kende sandheden i alle ting. Hvis vi savner et vidnesbyrd om Mormons Bog eller hvilket som helst af evangeliets principper, kan vi studere og bede og få et vidnesbyrd om sandheden. Denne forvisning, som vi kan opnå, kan være mere sikker end berøring eller syn. Det er derfor, vi så ofte hører gode trofaste mennesker sige, at de ved, at Mormons Bog er sand, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige virkelig er Guds genoprettede Kirke.

KURSUS 17 den 1. maj 1966.

MISSIONERSKRIFTSTED, DER SKAL
LÆRES UDENAD

Reference: Joh. 8:58.

Jesus sagde til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg

Eder; for Abraham blev til, er jeg.«

Ovenstående skriftsted er om forudtilværelsen, og ingen, der anerkender Jesus Kristus som Guds Søn, kan fornøftigtvis benægte Hans forudtilværelse eller betvivle hans stilling som medlem af Guddommen, allerede før han kom til jorden som Marias søn.

FORSLAG TIL 2½ minuts TALEN:

Studér Johannes Evangelium og byg en tale op om forudtilværelsen ud fra dette evangelium. Brug vore standardværker, MORMONS BOG — DEN KOSTELIGE PERLE samt bogen »JESUS KRISTUS« (siderne 37 og 411).

BAGGRUNDEN FOR SKRIFTSTEDET

Det guddommelige ords evighed, dets medvirken ved skabelsen, dets menneskevorden i Jesus Kristus.

Når disse linier skrives, skal vi først til at gennemprøve det program, som skal afvikles den 6. marts, så på nuværende tidspunkt kan der ikke skrives noget om, hvorledes det bliver afviklet ude omkring i de forskellige grene — men skulle der være problemer, så lad os endelig høre om disse, så der kan blive ydet den rette hjælp — thi det er alle, der kan udføre programmet, beskåret at modtage de velsignelser, som der følger med!

Også med programmet for maj måned ønskes I alle Guds velsignelse!

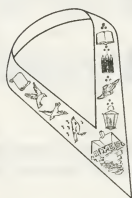
E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Bemærk:

I den sekretærvejledning, der er udsendt om udfyldelse af månedsrapporter, er der under punkt I sket en beklagelig fejl. Der står: »Man kan endog bruge et sådant menneske, såfremt det egner sig og grensrepræsentanten biliger det, som en lærer.« Dette er ikke rigtigt; jeg beder alle om at slette denne linie.

★ ★
★

Adresserne på Søndagsskolens distriktsforstandere er:
For Jylland: John L. Jørgensen, Istedvej 13, Kolding.
For København: Arne Sandahl, Havrevej 38, Brh.

PRIMARY

Til Primaryfunktionærerne!

I denne måned vil vi begynde med at fortælle en sand historie. (Uddrag af »Livets bog« med tilladelse af John Rudkin and Company, Inc., Chicago, Illinois, U.S.A.).

Han talte sandhed.

For lang tid siden var der en dreng, som boede alene med sin moder. Hans far var død, og hans moder var meget fattig. Hans navn var Salim, og han boede i et land, som hedder Persien. En skønne dag var hans moder så fattig, at hun ikke kunne forsørge ham mere, så hun blev nødt til at sende ham til hans onkel, som boede i byen Shiraz, der lå langt borte bag bjergene og ørkenen. Han rejste med en karavane, som bestod af købmænd, og han hjalp deres tjenestefolk med at passe kamelerne, når karavanen slog lejr for natten.

En dag måtte karavanen passere gennem et meget smalt pas mellem to høje bjerge. Vejen var smal, og da mørket faldt på, befandt de sig stadig oppe i bjergene. De slog

lejr ved siden af et lille vandlob og lagde sig allesammen ned for at sove. Men i løbet af natten blev de overfaldet af landevisrøvere, og da Salim vågnede, så han, at købmændene og alle deres tjenestefolk lå bundet, og at røverne var ved at tænde et bål, så de kunne holde varmen. En efter en førte de tjenestefolkene til bandeførelsen, som prøvede at få dem til at sige, hvad de førte med sig.

Til sidst blev det Salims tur, men Salim var så lille, at røverne ikke ønskede at spille alt for meget tid på ham, så han spurgte blot: »Nå, min dreng, hvor mange penge har du så?« »Jeg har tre guldstykker syet fast i hjørnet af min kappe«, svarede Salim. »Tre guldstykker«, udbød røverne. »Hvis det passer, hvordan kan det så være, at du fortæller mig det?« Dertil svarede Salim: »Fordi min mor fik mig til at love tre ting, inden jeg tog hjemmefra. Det første var, at jeg altid måtte være god og hjælpsom mod alle; det andet var, at jeg skulle bede

til Gud hver eneste dag, og det tredje var, at jeg altid måtte tale sandhed.« »Lad mig se din kappe«, sagde banedøberen. Da Salim gav den til ham, skar han et hul i kappens ene hjørne, hvor han fandt de tre guldstykker nøjagtigt, som drengen havde sagt.

Derpå tog han tre guldstykker fra sin egen pung og gav dem til Salim tilligemed drengens egne tre guldstykker.

»Se nu at få syet alle dine penge fast i din kappe«,

sagde han, »og gør altid hvad din mor har sagt. Hvis jeg havde haft en mor som din, ville jeg aldrig være blevet landevejstrøver«. Dernæst kaldte han karavanelederen hen til sig og sagde: »Se nu til, at drengen når ud til sin onkel i sikkerhed, jeg skal nok beskytte jer, og jeg vil yderligere beskytte jer, når I kommer tilbage. Persien kunne bruge mange flere drenge som Salim, der er opdraget til at være gode, til at bede til Gud og til at sige sandhed.«

KREDSLÆRERINDERNES *budskali*

»For Herrens ord er sandhed, og hvad der er sandhed, er lys...« (L&P 84:45).

Formål: At forklare sandhedens natur og vise betydningen af bestandigt at søge efter den.

I løbet af verdens historie har det været et af menneskenes største emner at søge efter sandheden. Sandheden er filosofernes drivkraft, digternes vigtigste motiv, videnskabsmændenes stridsspørgsmål og hjertet i alle menneskets religiøse længsler. Verden, og alt hvad der er i den, drives frem med sandheden som grundvold. Den er den uforanderlige basis for hele tilværelsen, for fremgang og udvikling i livet.

Som fremhævet i citatet fra Lære og Pagter, afsnit 84, kom Frelseren til verden for at genoprette lys og sandhed. Han gav os sit Evangelium, så det kunne oplyse vor vej gennem denne jordiske tilværelse, for at vi kunne have evigt liv og have det i overflod. Frelserens liv var levendegørelsen af lys og sandhed. Han sagde: »Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men have livets lys« (Johs. 8:12).

Hvad er sandhed? Selv om dette spørgsmål har givet genlyd ned gennem tiderne, er det nutidens åbenbaring, der har givet os svaret: »... sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive« (L&P 93:24). I en af vore yndlingsange står der:

Ja, sig, hvad er sandhed? Den skønneste dyd,
hvilken engle og folk kunne nå.
Den findes i havet, på bjerg og i by,
den stråler fra stjernerne hære i sky,
enhver den som bytte kan få.

Vor største opgave i dette liv er at søge sandheden og leve efter den. Et af det gengivne evangeliums vigtigste principper er, at mennesket ikke frelses hurtigere, end han vinder kundskab. Visdom og kundskab udgår fra sandheden. Sandheden bringer fremgang; den er lykkens grundvold. Den er den eneste vej, som fører til menneskesjælens fuldstændige udvikling og vækst.

En af de opmuntrende kendsgerninger om sandheden

er, at den er alle vegne omkring os og opnåelig for alle, der oprigtigt søger den.

For mange år siden blev et fragtskib under et stærkt uvejr drevet langt bort fra sin kurs. Det lå der ude af stand til at sejle og i hjælpeløs tilstand. Tidevandet førte det ind i en fremmed bugt. Ferskvandsbeholdningen var snart opbrugt, og mandskabet led alle tørstens kvaler. De turde ikke drikke det salte vand, som de troede, deres skib flød på. Tilslidst var der en af besætningen, der af bære fortvivlelse firedre en spand ned langs skibssiden og på trods af sine kammeraters indtrængende bønner smagte på den vædske, de alle troede var havvand. Til hans store glæde og overraskelse viste det sig, at vandet var fersk, køligt og livgivende. Skibet var drevet lige ind i munden af en stor flod, og alt vandet omkring dem var fersk. Besætningen kunne blot række ned og modtage det nye liv og den styrke, som de havde bedt om. (Jordan, William George: *Self Control*, page 71.)

Ligesom dette livgivende vand findes også sandheden allevegne omkring os. Hvis vi er lige så kloge som de tørstende sofok, vil vi række efter sandheden og lade den blive liv for os.

Frelseren sagde: »I skal kende sandheden, og sandheden skal gøre jer frie« (Joh. 8:32). At kende sandheden kan gøre os frie: frie for synd, frie for fristelse, frie for frygt og frie til at nyde de herlige velsignelser og den fulde udvikling af vore talenter og personligheder. Præsident Joseph F. Smith sagde: »Hvis I vil lære sandheden og vandre i sandhedens lys, skal I blive frigjorte for de fejl, menneskene begår, og for deres bedragerier; I vil være hævet over mistanke og over alt, hvad der er forkert« (Gospel Doctrine, page 10).

For at kunne nyde de rige velsignelser, der følger med sandheden, skal man tilegne sig den og handle ud fra den. Ældste Richard L. Evans sagde engang: »Det er ingen større dyd at eje sandheden end det er at have føden. Ingen af dem vil frelse et menneske, med mindre han bruger dem og bruger dem med klogskab.«

Sandelig: Herrens ord er sandhed, og vi — Hans børn — bør bestandigt søge den og indrette vort liv efter den.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

PRÆSTEDØMMET

Præstedømmets ret og myndighed

af Præsident David O. McKay
Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City
den 2. oktober 1965

Brodre, dette er en vidunderlig stund, ikke alene for dem af os, som er samlet her, men også for dem, som er samlet fire hundrede andre steder, og som alle holder præstedømmet. Vi har alle pligt til at sætte et godt eksempel, især i de unges verden.

Præstedømmet er iboende i Guddommen. Det er myndighed og magt, som udelukkende har sin kilde hos vor Evige Fader og Hans Søn Jesus Kristus. Hvis vi udnævner et medlem i et forretningsforetagende, giver vi ham vor myndighed til at gøre det rette som vor repræsentant, og hvad han gør, er vi forpligtet til at stå ved. Vi taler om visse kræfter og forrettigheder, som præsidenten for de Forenede Stater har, om rettigheder og privilegier hos Kongressen, om den magt som Højesteret har, og kilden til den slags myndighed kan vi let forstå. Til syvende og sidst koncentrerer oprindelsen i folket som et organiseret hele. Der er intet menneske, som nu lever eller som har levet, der har ret til at påtage sig præstedømmets ret og myndighed.

Når vi søger kilden til præstedømmet, kan vi imidlertid ikke tænke os nogen anden end Gud selv. Om Ham koncentrerer det. Fra Ham må det udspringe. Når præstedømmet derfor er iboende i Faderen, følger deraf, at Han alene kan give det til en anden. Præstedømmet må derfor, således som mennesket har det, altid overdrages ved myndighed. Der har aldrig været et menneskeligt væsen i verden, som havde ret til at tilrive sig præstedømmets ret og myndighed. Der har været nogle, som gerne ville tilrive sig denne ret, men Herren har aldrig anerkendt det. Ligesom en ambassadør fra en regering kun udøver den myndighed, som han har fået af sin regering, således kan en mand, som er bemyndiget til at repræsentere Guddommen, kun gøre dette ved hjælp af de kræfter og rettigheder, der er overdraget ham. Når en sådan myndighed gives, fører den dog med sig, indenfor sine begrænsninger, alle de fuldmagtsprivilegier, hvorved man af en anden har fået magt til at handle i denne andens sted. Alle officielle handlinger, som man udfører i overensstemmelse med en sådan fuldmagt, er lige så bindende, som om personen selv havde udført dem.

Vi kan tænke os præstedømmets magt som liggende ubrugt ligesom et afspærret reservoir med vand. En sådan kraft bliver kun dynamisk og produktiv for det gode,

når den befriede kraft bliver aktiv i dale, marker, haver og huse. På samme måde er præstedømmet, når det drejer sig om menneskeheden, kun et kraftprincip, når det bliver aktivt i menneskenes liv, ved at vende deres hjerter og ønsker mod Gud og yde tjeneste mod deres medmennesker.

Strengt taget er præstedømmet som en overdraget kraft en personlig erhvervelse. Men ved guddommelig forordning samles de mænd, som kaldes til at tjene i særlige kald i præstedømmet, i kvorummer. På denne måde finder magten udtryk gennem grupper så vel som hos de enkelte. Kvorummet er anledningen for mænd med samme aspirationer til at kende, at elske og at hjælpe hinanden. »At leve er ikke at leve for sig selv alene.«

Der er to betingelser, som man altid må tænke på, når præstedømmet skal overdrages til nogen. Den første af disse er, at den enkelte er værdig til at modtage det. Den anden er den tjeneste, som han kan yde Kirken og sine medmennesker.

Når man tænker på den kendsgerning, at Skaberen er den evige og evigtvarende kilde til denne magt, at Han alene kan lede den, og at det at eje den er at have ret til, som bemyndiget repræsentant, direkte forbindelse med Gud, hvor rimelige og dog ophøjede er ikke de privilegier og velsignelser, som er gjort mulige gennem besiddelsen af det melkiseedske præstedømmes magt og myndighed — det er de mest strålende, som det menneskelige sind kan udtenke.

En mand, som på denne måde er i forbindelse med sin Gud, vil finde sit liv gjort bedre, sin forstand skærpet til hurtigt at skelne mellem rigtigt og forkert, sine følelser omme og kærlige, og dog sin ånd stærk og tapper når han skal forsvare det rette; han vil finde, at præstedømmet er en aldrig svigtende kilde til lykke — et kildevæld af levende vand, der springer op mod det evige liv.

I, som har præstedømmet, er Hans tjenere ved guddommelig ret. Jeg ved, at verden synes vi er urimelige, fantastiske i vore ideer, når vi fortæller dem, at der ikke findes nogen anden autoriseret kirke, men det er sandt. Præstedømmet kom direkte fra vor Herre og Frelser Jesus Kristus, som er den store Højpræst; og Han bemyndigede Peter, Jakob og Johannes, som Han gav præstedømmet, til at give det til Joseph Smith. Og I brodre kan

spore jeres ordination sandsynligvis indenfor fem trin lige tilbage til Frelseren selv.

Hvis vor himmelske Faders repræsentanter vil leve nær til Ham, prøve at være sande repræsentanter, vil Herren vejlede dem i deres arbejde. Præstedømmet kan dog sommetider blive givet til nogen, som ignorerer det, som undlader at være sande repræsentanter, og når det er tilfældet, >... da er den mands præstedømme og myndighed borte.

Se, førend han ved af det, er han overladt til sig selv, til at stampede imod brodden, forfølge de hellige og stride mod Gud.< (*L. & P. 121:37—38*), og til at falde fra Kirken. Den eneste måde, hvorpå vi kan bevare præstedømmet og holde det i forbindelse med den Helligånd, den eneste måde, hvorpå vi kan være sande repræsentanter, er ved at leve op til den Kirkes idealer, som bærer Hans navn.

Jesu Kristi Kirke er den magtigste kraft i verden, men I og jeres ægtefæller udgør kilden til denne styrke. Herren kan ikke bruge sine kvorummen uden jer; og enhver har ansvaret for at gøre sit bedste for at opretholde Kirkens standarder. Vore unge i skolerne og på universiteterne behøver vor hjælp. Deres forældre behøver vor hjælp. Det er tid nu til at gøre en ekstra anstrengelse for at kende forskellen mellem ret og uret. Vi står overfor forhold i verden, som kræver den højeste intelligens, den dybeste åndelighed, det største arbejde, som Guds præstedømme på nogen måde kan yde.

Mine brødre, stavspræsidenter, biskopper, Gud velsigne jer i jeres lederskab, i jeres ansvar for at vejlede, at velsigne, at troste de mennesker, som I er blevet kaldet til at præsidere over. Led dem til at komme til jer, om nødvendigt, med bekendelser. Led dem, så de går til Herren for at søge inspiration, så de kan leve på en måde, som får dem til at have sig over det lave og onde, og leve i det åndelige rige.

Anerkend dem, som præsidere over jer, og søg deres råd, når det er nødvendigt. Frelseren selv erkendte sin myndighed på jorden. I husker den oplevelse, som Paulus havde da han nærmede sig Damaskus med papirer i sin lomme til at arrestere alle, som troede på Jesus Kristus. Et lys skinnede pludselig på ham, og han hørte en stemme, som sagde: »Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?« Herren svarede: »... gå ind i byen, så skal det blive sagt dig, hvad du skal gøre.« (*Ap. Gern. 9:4,6*). Han kunne med få ord have sagt til Saul, hvad han skulle gøre, men der var en gren af Kirken i Damaskus, som en ydmyg mand ved navn Ananias præsiderede over, og

Jesus anerkendte denne myndighed. Han kendte Sauls natur. Han vidste, at i fremtiden ville det blive vanskeligt for Saul at anerkende Kirkens myndighed, således som hændelser senere viste. Saul måtte fra den samme mand, som han skulle arrestere, modtage instruktioner angående Jesu Kristi evangelium.

Her er en lektie for os alle i Kirken. Lad også os anerkende den lokale myndighed. Biskoppen kan være en ydmyg mand. Nogle af jer synes måske, at I står over ham, og det gør I måske, men han har fået sin myndighed direkte fra vor Fader i himlen. I skal erkende dette. Søg hans råd, jeres stavspræsidents råd. Hvis de ikke kan svare på jeres vanskeligheder eller jeres problemer, vil de skrive til Generalautoriteterne og få de nødvendige råd. Anerkendelse af myndighed er et vigtigt princip.

Jeg beder, at vi må være velsignet med ydmyghedens ånd, velsignet med ånden og ønsket om at være ét i alle ting, som vedrører Guds riges velfærd og fremgang. Vi kan gøre dette ved at opretholde den myndighed, som altid er overdraget, husker I, og når den er overdraget på rette måde, vil I være i stand til at gå til den kilde, som er Gud, hos hvem det hellige præstedømmes myndighed er iboende.

Gud velsigne de mænd, som finder og hjælper dem, som er for svage til at være sande mod præstedømmet! Bedrag ikke jer selv og tro at I kan røre ved whisky og cigaretter, ting som er forbudt af Herren, og som, hvis man hengiver sig til dem, vil lede en bort fra den magt, som I har fået af de autoriteter, som holder præstedømmet.

Gud hjælpe os alle til at være sande mod præstedømmets idealer — det aronske og det melkisedekske. Det er en beroligende tanke at tænke på, hvad denne store forsamling af bærere af præstedømmet kan gøre for at bevæge menneskene til ærlige, sande handlinger, bevæge dem så de vil blive eksempler for verden. Vi har retten og inspirationen til det!

Gud hjælpe os til at ære vort kald, og sætte det rette eksempel for de andre mennesker i verden, som tror at de er bedre end de ydmyge mænd, som ved hjælp af den myndighed og ordination har ret og magt til at instruere alle mennesker — ikke alene medlemmerne af denne Kirke, men alle mennesker — til at leve et højere og bedre liv end de nogensinde før har levet, at hjælpe dem alle til at blive bedre ægtemænd, bedre naboer, bedre ledere, under alle forhold, det beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen.

Druesaft

- en kilde til livsglæde . . .

Til fordel for vores Sveriges-fond er det lykkedes os at skaffe et parti af den bedste schweiziske druesaft til en meget lav pris, således at vi er i stand til at sælge den billigere end andre steder.

REN DRUESAFT — ingen kemikalier.

MERLINO rød og hvid kr. 5,50

MOUSSILLON Proppen springer med et knald — perlende som champagne, men uden de ubehagelige bivirkninger kr. 9,50.

CENTRUM G.U.F.

Priorvej 12 — København F.

NB. Forsendelse kun i kasser à 12 stk.

Personlige nyheder

FØDELSSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Aalborg:

Johannes Nielsen, 85 år den 4. marts.
Carl Gorm Kristian Vilhelm Kühnell, 60 år den 28. marts.

Odense:

Anna Marie Jensen, 75 år den 18. marts.

København Søndre Gren:

Anna Holmquist, Hordumsgade 35, 60 år den 9. marts.

Edmund Nielsen, Højkarvej 13, 80 år den 22. marts.

Anna Olesen, Brønshøjvej 13, 60 år den 27. marts.

København Centrum Gren:

Ane Cathrine Pedersen, 80 år den 5. marts.

Carla Nielsen, P. G. Ramms alle 71, 70 år den 19. marts.

Silkeborg:

Benned Holden Jørgensen, 75 år den 29. marts.

Hilsen fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, søster *Nora Del Murdock*

(tidl. Henrie), sender fra sit hjem i Logan, Utah, de kærligste hilsener til alle dem, hun kender i Danmark.

Bryllup i København:

Den 23. december viedes grenspræsidenten for Københavns Nordre Gren, broder *Arthur Sørensen*, og søster *Inger Munck*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Vejle:

Den 1. oktober 1965 viedes i Vejle søster *Mary Lydia Nathalie Hansen* til broder *Anker Madsen*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Ordinationer:

Aalborg: 24. oktober:

Finn Blich Pedersen

Nordsjælland Gren: 19. oktober:

Frøde Johannes Willadsen

21. december:

Hans Hjarup Andersen

28. december:

Claus Zimmermann Pedersen

Vejle: 19. december:

Anker Madsen

Frederikshavn: 19. december:

Arne Tommy Jensen

Orla Holm Larsen

Slagelse: 23. januar:

Arnt Kasper Valgren

30. januar:

Søren Peter Bille Edsberg Andersen

Odense: 23. januar:

Edmund Peter Nielsen

København Centrum Gren: 14. nov.:

Christian Jørgensen

5. december:

Gert Flemming Hansen

København Søndre Gren: 23. januar:

Preben Robert Nielsen

Steven Lange Williams

30. januar:

Chresten Christensen

Arnold Holger Julius Jensen

Døb:

Fredericia: 6. marts 1965:

Torsten Bo Andersen

14. august:

Dagmar Marie Olesen

Slagelse: 25. december:

Lone Birgitte Bøge Østergaard

Esbjerg: 8. januar 1966:

Helene Marie Andersen

Odense: 1. januar:

Else Margrethe Tvilhøj Jensen

Skive: 22. januar:

Kai Nørager Lauritsen

Sonja Amalie Lauritsen

København Nordre Gren: 15. januar:

Uffe Ronnenberg

20. januar:

Johan Frederiksen Holm

København Centrum Gren: 15. januar:

Elna Rigmor Regitze Vilhelmine

Jørgensen

28. januar:

Ane Cathrine Pedersen

København Søndre Gren: 27. januar:

Inge Williams

Nordsjælland Gren: 29. januar:

Bent Alfred Nielsen

Laila Inge-Lise Nielsen

Til:

Ældste

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

Lærer

Ældste

Ældste

Præst

Præst

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ældste

Ordineret af:

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder Poul Børge Andersen

Broder Poul Børge Andersen

Broder Per Meilsøe

Broder Knud Bent Andersen

Broder Jens M. Christensen

Broder Jens Holm Larsen

Broder Egon Auerbach

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder Orla Rasmussen

Broder Bent Lindhardt

Ældste Byron P. Halling

Broder Svend Aage Sønderby

Missionspræsident R. Earl Sorenson

Broder Thomas Asmussen

Håndspåbyggelse ved:

Broder Knud Bent Andersen

Ældste Paul G. Paystrup

Ældste Jens B. Madsen

Ældste Kenneth Hansen

Broder Børge Høvsgaard

Ældste Greg L. Collinwood

Ældste Greg L. Collinwood

Ældste Roger K. Petersen

Broder Martin Dietz

Ældste Roger K. Petersen

Ældste Gayle C. Jensen

Ældste David C. Racker

Ældste Dwayne Lively

Ældste Dwayne Lively

VELSIGNELSER:

Amager: 6. juni 1965:

Chung Fung Pangs og Solvej Lena Mary Corsola Ling Pangs to børn, *Pih Hsia Pola Helena Pang* og *Pih Lang Olav Ling Pang*, velsignet af henholdsvis broder Knud Edsberg og missionspræsident R. Earl Sorenson.

Esbjerg: 25. juli 1965:

John Madsens og Jette Rita Rasmussen Madsens to dotre, *Jane Madsen* og *Pia Madsen*, velsignet af henholdsvis ældste Ralph W. Rasmussen og ældste Bravant W. Haslam.

1. august 1965:

Bent Madsen Grams og Kirsten Jensen Grams datter, *Krista Gram*, velsignet af sin fader.

Odense: 2. januar:

Jacob Brandts og Tove Herdis Andersen Brandts datter, *Lilli Charlotte Brandt*, velsignet af broder Paul Andersen.

København Centrum Gren: 24. decbr.:

Charles Johannes Lyforts og Birgit Nielsen Lyforts datter, *Belinda Lyfort*, velsignet af ældste Ralph B. Olson.

7. november: Bent Giesmann Lindhardt og Birthe Marie Nielsen Lindhardt's søn, *Leif Giesmann Lindhardt*, velsignet af sin fader.

Rettelse:

København Nordre Gren:

Flemming Halls og Ellen Ganneskov Halls søn, som blev velsignet den 5. december, hedder *Ken Hall*, ikke Kim Hall som anført i februar nummeret. Undskyld fejlen!

DØDSFALD:

Fredrikshavn:

Den 8. august 1965 døde søster *Elna Marie Agerbak Christensen*, 71 år gammel. Æret være søster Christensens minde!

Nordsjælland Gren:

1 december 1965 døde søster *Gertrud Emilie Jørgensen*, knap 64 år gammel. Æret være søster Jørgensens minde!

København Søndre Gren:

Den 28. januar døde søster *Ingeborg Henriette Andersen*, 63 år gammel, efter at have ligget bevidstløs i flere måneder efter en trafikulykke. Æret være søster Andersens minde!

Missionærforflytninger:

21. januar:

Gerald Argetsinger
Lee K. Mortensen
John DeHart
Byron Halling
Lynn Erickson
Lynn Johansen
Samuel Jones
Kenneth Hansen

Fra:

Charlottenlund
Ballerup
Viborg
Glostrup
Vanløse
Vejde
Hvidovre
Sønderborg

Til:

Vesterbro
Glostrup
Vanløse
Hvidovre
Vejde
Esbjerg
Sønderborg
Randers

Lee Packer
Lynn Jensen
28. januar:
Rhea Roberts
Else Andersson
4. februar:
Gary Milner
Paul Jackson
Steven Stucki
Don Nelson

Brønshøj
Esbjerg

Silkeborg
Aarhus

Charlottenlund
Middelfart
Lyngby
Amager

Viborg
Missionskont.

Aarhus
Silkeborg

Lyngby
Charlottenlund
Middelfart
København

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

18. januar: *Gary Raymond Milner* fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Charlottenlund.

Roy Lavern Blanch fra Burley, Idaho, beskikket til at arbejde i Hellerup.

Terry L. Williams fra Mesa, Arizona, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Leland Boyd Chapman fra Springville, Utah, beskikket til at arbejde i Ballerup.

1. februar: *Colon Glen Bywater* fra Declo, Idaho, beskikket til at arbejde på Amager.

Paul Terry Gylling fra Long Beach, California, beskikket til at arbejde i København.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er den 18. februar blevet hæderlig aflost fra deres arbejde i den danske mission:

John L. Olsen fra Montclair, California, efter sidst at have arbejdet i Vanløse.

Greg L. Collinwood fra Elmonte, California, efter sidst at have arbejdet i Skive.

Richard A. Michaelis fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Roger Kent Petersen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

Gary R. Milner

Roy L. Blanch

Terry L. Williams

Leland B. Chapman

Colon G. Bywater

Paul T. Gylling

John L. Olsen

Richard A. Michaelis

Greg L. Collinwood

Roger Kent Petersen

蓮
花
樓

KINESISK RESTAURANT

LOTUS HOUSE

NØRREBROGADE 1 (ved søerne) . ÅBEN kl. 11—1 . Tlf. 39 65 43

Her er et par af vore 73 lækre retter fra Østen:

Forårsruller: Restaurationspris kr. 2,25. Solgt ud af huset kun kr. 2,00.
 Champignon-, nudel- eller tomatuppe kr. 2,50 Dybstegte rejer med champignonsauce kr. 9,00
 Hajfinnesuppe kr. 3,75 Forårsskylling kr. 9,50
 Høsekødsuppe m. asparges eller Stegt ris med okse- eller svinekød kr. 7,50
 bambusskud og champignon kr. 4,00

Alle retter sælges ud af huset.

Lunch (kl. 11—16) **2 retter** kr. 6,00—8,50.

Diner (kl. 11—24) **4 retter** kr. 11,50—15,50.

Med venlig hilsen **Lena og Fong Pang** - Amager Gren.

Chresten Christensen

Arkitekt

Telefon 78 88 78

Corona **TAPET**

10% rabat på alle lædervarer
til kirkens medlemmer

Kuffetter - visit- og rejsetasker - punges - tegnebøger
skolemapper - dokumentmapper m. m.

LÆDERVAREFORRETNINGEN LE SAC
v. Ruth Hansen
Gl. Kongevej 163 — VE. 6397

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS
Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66